

357. 1414

11730

Y. 3

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้องค้ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานคร

ปริญานิพนธ์

ของ

รชชนินทร์ ฉายแก้ว

14 ส.ค. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

187695

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.... ประธาน

(รศ.ดร.ส.วาสนา ประवालพฤกษ์)

.... กรรมการ

(ผศ.อาวุธ วัฒนสิน)

คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน

(รศ.ดร.ส.วาสนา ประवालพฤกษ์)

.... กรรมการ

(ผศ.อาวุธ วัฒนสิน)

.... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.นิภา ศรีไพโรจน์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 3...เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2536

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความรู้จากรองศาสตราจารย์ ดร.ส.วาสนา
ประवालพฤกษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาวุธ วัฒนสิน กรรมการ
ควบคุมปริญญานิพนธ์ และคณาจารย์ภาควิชาการพัฒนการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ให้คำปรึกษา
แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้
 ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ แนะนำ เกี่ยวกับการ
สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ตลอดจนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์และคณะครุศาสตร์ของ
มหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งขอขอบคุณนิสิตนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มราชสักถึงพระคุณของ บิดา มารดา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มี
พระคุณทุกท่านที่ได้อบรม สั่งสอนให้ความเมตตาผู้วิจัยตลอดมาอย่างหาที่เปรียบมิได้

รชชนันท์ ฉายแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	9
ความหมายของบุคลิกภาพ	9
ทฤษฎีบุคลิกภาพ	11
องค์ประกอบของบุคลิกภาพ-บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	16
การวัดบุคลิกภาพ	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนรู้	21
ความหมายของแบบการเรียนรู้	21
แบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษา	22
องค์ประกอบที่มีผลต่อแบบการเรียนรู้	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้	42

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธระหว่างบุคลิกภาพ แบบการเรียนรู้	
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	45
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	45
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	46
ประชากร	46
กลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	48
ลักษณะและตัวอย่างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ และ	
แบบวัดแบบการเรียนรู้	54
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	61
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	61
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	84
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	84
กลุ่มตัวอย่าง	84
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	84
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	85
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85

บทที่	หน้า
อภิปรายผล	87
ข้อเสนอแนะ	88
บรรณานุกรม	90
ภาคผนวก	98
ประวัติของผู้วิจัย	120

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัย	47
2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	67
3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดแบบการเรียนรู้	68
4 ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด ของแบบ วัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	69
5 ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด ของแบบ วัดแบบการเรียนรู้	70
6 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	72
7 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดแบบการเรียนรู้	74
8 สถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ของนิสิตนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์	75
9 สถิติพื้นฐานของแบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาคณะศึกษาศาสตร์	76
10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพห้า องค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์	77
11 การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นที่ 1	80
12 การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นที่ 2	82

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ตัวอย่างแสดงการจัดระบบระดับชั้นของบุคลิกลักษณะ	14
2 แสดงวิธีการสร้างแบบวัดบุคลิกลักษณะห้าองค์ประกอบที่สำคัญ	49
3 แสดงวิธีการสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้	52

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศ ภาระหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศที่กำลังพัฒนามีคือ การผลิตคนที่มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านความรู้ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ เพื่อออกไปพัฒนาประเทศ การจะพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีความสมบูรณ์ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลายประการด้วยกัน นับตั้งแต่การจัดหลักสูตร การบริหารการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม ซึ่งในเรื่องกระบวนการเรียนการสอนนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายองค์ประกอบด้วยกัน อาทิเช่น อาจารย์นิสิต นักศึกษา โปรแกรมการเรียนการสอน องค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี จึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะตัวผู้เรียนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งเพราะการเรียนการสอนไม่ว่าในระดับการศึกษาใดก็ตาม จะดำเนินไปได้ด้วยดี และมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อครูอาจารย์ได้รู้จัก และเข้าใจลักษณะธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี (ไพฑูริย์ สินลารัตน์, 2523 : 37)

การจัดการเรียนการสอนในสภาพที่เป็นจริงนั้น ปรากฏว่าผู้สอนส่วนใหญ่มักเข้าใจลักษณะและสภาพปัญหาของผู้เรียน จึงทำให้การเรียนการสอนมีอุปสรรคและเกิดช่องว่างระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน เพราะผู้สอนมักจะคำนึงถึงสาระที่จะสอนมากกว่าตัวผู้เรียน (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2523 : 17) มอริสสัน และแมกอินไทร์ (Morrison and Mc.Intyre, 1968 : 25-26) กล่าวว่าผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีความแตกต่างกันมากในด้านการอบรมเลี้ยงดู เศรษฐกิจ ความเชื่อ ครอบครัว และบุคลิกภาพ นักศึกษาเข้ามาเรียนในสถาบันอุดมศึกษาด้วยความรู้สึกบริสุทธิ์ ตื่นเต้น กระตือรือร้น มีอุดมคติสูง ฉะนั้นกระบวนการเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ซึ่งสอดคล้องกับที่ประสาร ไตรรัตน์วรกุล (2527 : 11) กล่าวไว้ว่า นักศึกษาแต่ละคนที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย มีอุปนิสัยในการเรียนแตกต่างกันไปตามคุณสมบัติบางอย่าง เช่น ด้านลักษณะ

บุคลิกภาพซึ่งอาจเป็นพวกแสดงตัว (Extrovert) หรือเก็บตัว (Introvert) นอกจากนี้ สมิธ (Smith. 1976 : 18-20) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับตัวนักศึกษาพบว่า สิ่งที่ทำให้ นักศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันคือ วิธีการเรียนของนักศึกษา วิธีการเรียนเป็นยุทธวิธีในการ เรียนอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนแต่ละคนเลือกใช้ ขณะที่กำลังเรียนเนื้อหาในหลักสูตร มีส่วน เกี่ยวพันกับความรู้สึกและลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษา จากการศึกษาของแฮรี แมดดอกซ์ (Harry Maddox. 1963 : 9) พบว่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละ คนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา และความสามารถประมาณร้อยละ 50-60 ประสิทธิภาพ และนิสัยของการเรียนที่ดีมีประมาณร้อยละ 30-40 และขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมร้อยละ 10-15

ในปี ค.ศ. 1984 การ์วีและคนอื่น ๆ (Garvey and others. 1984 : 134-140) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาเภสัชศาสตร์ พบว่านักศึกษาที่มีแบบการเรียนแตกต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และยังพบว่าผู้เรียนแบบนักคิดเอกลัคนิยมมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่าผู้เรียนแบบนักปรับปรุง โทธ (Toth. 1987 : 349-350-A) ก็ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิด สร้างสรรค์แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนชนบททางตอน ใต้รัฐเพนซิลเวเนียจำนวน 116 คน พบว่าความคิดสร้างสรรค์ แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาไทยหลายท่าน อาทิ เช่น ประโยชน์ คุปต์กาญจนากุล (2524 : 103-108) ได้ทำการศึกษาแบบการเรียนของ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีแบบการเรียน แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ชวนลิทธิ สุชาติ (2532 : 127) ก็ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ใน ระดับอุดมศึกษา พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีแบบการเรียนแบบหลักเลี้ยง และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน นักการศึกษาต่างประเทศ รัสเซล (วารณวิภา ทองเอก. 2517 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Russe1. 1971 : 137-143) ได้ทำการศึกษา หาความสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับผลการเรียนปลายเทอม พบว่าองค์ ประกอบทางบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในปี

ค.ศ. 1965 คิมเมล (Kimmel. 1965 : 5765-5766) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพของนิสิตฝึกสอนกับความสำเร็จในการฝึกสอน ก็พบว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้นวิทลา (Whitla. 1969 : 92-93) ได้ทำการสรุปผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับบุคลิกภาพว่า นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงถ้ามีนิสัยการเรียนที่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน มีความสนใจในวิชาที่เรียน มีแรงจูงใจที่จะเรียนให้สำเร็จสูง ชอบความเป็นอิสระ ควบคุมตนเองได้ มีความวิตกกังวลน้อย ชอบออกสังคม อารมณ์มั่นคง เอ็นทริสเทิลและโดโรธี (Entwistle and Dorothy. 1979 : 132-143) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ วิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีนิสัยในการเรียนหรือวิธีการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

จากแนวความคิด และผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะพบว่าบุคลิกภาพ แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน ประกอบกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญยังไม่มีผู้ใดนำมาศึกษาวิจัย จึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนใดบ้าง ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบว่าบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยเพียงใด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำไปปรับปรุงกิจกรรม

การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ และแบบการเรียน ของนิสิตนักศึกษาให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1073 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 291 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Random Sampling) มีมหาวิทยาลัยเป็นชั้น (Strata) ของการสุ่ม มีนิสิตนักศึกษาเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)
3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้
 - 3.1. ตัวแปรอิสระประกอบด้วย
 - 3.1.1 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่
 - การแสดงตัว (Extraversion)
 - ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness)
 - ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness)
 - ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability)
 - สติปัญญา (Intellect)
 - 3.1.2 แบบการเรียนห้าแบบ ได้แก่
 - แบบอิสระ (Independent)
 - แบบพึ่งพา (Dependent)
 - แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)
 - แบบร่วมมือ (Collaborative)
 - แบบแข่งขัน (Competitive)

3.2 ตัวแปรตาม คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1, บุคลิกภาพ หมายถึงคุณลักษณะที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะของแต่ละบุคคล พิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ที่แสดงออก หรือตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ ที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของ ดิกแมน ซึ่งวัดได้ด้วยแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง องค์ประกอบ ทั้งห้าองค์ประกอบ ได้แก่

1.1 การแสดงตัว (Extraversion) หมายถึงการแสดงลักษณะพฤติกรรม ของบุคคลที่มีความกระตือรือร้นในชีวิตและสิ่งรอบตัว ชอบการผจญภัย ชอบออกสังคม เปิดเผย ช่างพูด ตรงไปตรงมา

1.2 ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) หมายถึงการแสดงลักษณะ พฤติกรรมของบุคคลที่เอนเอียงไปสู่การยอมรับ การเชื่อฟังผู้อื่น ว่านอนสอนง่าย สุภาพ เรียบร้อย เป็นมิตรและให้ความร่วมมือกับคนอื่น ให้ความอบอุ่น และมีกริยาท่าทางอ่อนโยน

1.3 ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (conscientiousness) หมายถึงการแสดงลักษณะ พฤติกรรมของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ มีความยุติธรรม เชื่อถือได้ไว้วางใจได้ และเป็นที่พึ่งพาได้

1.4 ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability) หมายถึงการแสดง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีความสม่ำเสมอทางอารมณ์ สุขุมเยือกเย็น มั่นคงไม่หวั่นไหวง่าย หนักแน่น มีอารมณ์เย็น

1.5 สติปัญญา (Intellect) หมายถึงการแสดงลักษณะพฤติกรรมของบุคคล ที่มีความเฉลียวฉลาด มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มองการณ์ไกล และยอมรับฟังเหตุผล

2. แบบการเรียนรู้ (Learning Styles) หมายถึงลักษณะ และวิธีการที่นิสิต นักศึกษาแต่ละคนชอบใช้ ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ เพื่อน และสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเป็น 5 แบบ ซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของกราสซา และ โรชแมน (Kozma, Belle and William. 1979 : 86-87 ; citing Anthony Grasha and Reichman. 1975 : 89-93) ซึ่งวัดได้ด้วยแบบวัดแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบ

การเรียนรู้ 5 แบบ ได้แก่

2.1 แบบอิสระ (Independent) หมายถึงการแสดงลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนที่มักจะคิดและทำเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง แต่จะฟังความคิดเห็นของคนอื่นในชั้นเรียนด้วย เขาตั้งใจศึกษาเรียนรู้เนื้อหาที่ตนเองรู้สึกที่สำคัญ และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2 แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึงการแสดงลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนที่มีความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ หรือกำหนดให้เรียน ผู้เรียนจะเห็นอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเป็นแหล่งความรู้ และเป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ ผู้เรียนจะพึ่งพาอาจารย์ในเรื่องแนวทางการศึกษา และ ต้องการได้รับการบอกกล่าวว่าควรทำอะไร

2.3 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) หมายถึงการแสดงลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนที่ไม่สนใจเนื้อหาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มีส่วนร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ และอาจารย์ในชั้นเรียน ไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียน ทักษะของผู้เรียนแบบนี้จะมองเห็นว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

2.4 แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึงการแสดงลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนที่มีความรู้สึกว่าเขาสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สติปัญญาและความสามารถซึ่งกันและกัน ผู้เรียนแบบนี้จะร่วมมือกับอาจารย์ เพื่อน ๆ และชอบที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้เรียนแบบนี้จะคิดว่าควรมีส่วนร่วมกับในกิจกรรมของชั้นเรียน เห็นชั้นเรียนเป็นสถานที่สำหรับสังคม-ปฏิสัมพันธ์ (Social Interaction) เช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา

2.5 แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึงการแสดงลักษณะการปฏิบัติของผู้เรียนแบบที่ผู้เรียนแสดงเพื่อเอาชนะเพื่อนด้วยกัน โดยพยายามที่จะทำอะไร ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ผู้เรียนกลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าเขาต้องแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อรางวัลในชั้นเรียน เช่น คำชมของอาจารย์ ความสนใจของอาจารย์หรือเกรดของอาจารย์ เขามองห้องเรียนเป็นสนามแข่งขันที่จะต้องมีการแพ้-ชนะ และผู้เรียนแบบนี้มีความรู้สึกว่าจะต้องชนะเสมอ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตนักศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาในชั้นปีที่ 3 จนกระทั่งถึงภาคเรียนที่ 1 ในชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2535

4. นิสิตนักศึกษา หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์และคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร

5. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึงผู้ที่มีวุฒิบริหารโทสาขาพัฒนการศึกษาซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน

6. คุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ หมายถึงคุณภาพด้านต่าง ๆ ดังนี้

6.1 อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถจำแนกผู้ตอบออกเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งอาศัยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ t -test

6.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ที่สามารถใช้วัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ของนิสิตนักศึกษาได้คงที่แน่นอน ซึ่งคำนวณโดยใช้สูตร Alpha-Coefficient

6.3 ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่สามารถวัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการวัด ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงตรง 2 ชนิด ได้แก่

6.3.1 ความเที่ยงตรงเชิงผิวนิจ (Face Validity) หมายถึงคุณสมบัติของข้อความแต่ละข้อ ที่สามารถวัดพฤติกรรมของนิสิตที่แสดงออกได้ตรงแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งหาได้โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาข้อความว่าสามารถวัดได้ตรงตามนิยามที่กำหนดไว้หรือไม่ ถ้าผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 ท่าน เห็นว่าข้อความนั้นสามารถวัดได้ตรงตามนิยามถือว่าใช้ได้

6.3.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ที่สามารถวัดได้ตามคุณลักษณะต่าง ๆ ในแต่ละองค์ประกอบ หาโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) แล้วใช้ t -test ตรวจสอบนัยสำคัญ

7. คุณภาพของแบบวัดแบบการเรียนรู้ หมายถึงคุณภาพด้านต่าง ๆ ดังนี้

7.1 อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดที่สามารถจำแนกผู้ตอบออกเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามแบบการเรียนรู้แต่ละแบบได้ซึ่ง อาศัยการ

ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test

7.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดแบบการเรียนรู้ หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดแบบการเรียนรู้ ที่สามารถใช้วัดแบบการเรียนรู้ของนิสิตได้คงที่แน่นอนซึ่งคำนวณได้โดยใช้สูตร Alpha-Coefficient

7.3 ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดแบบการเรียนรู้ หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดแบบการเรียนรู้ ที่สามารถวัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการวัด ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงตรง 2 ชนิด ได้แก่

7.3.1 ความเที่ยงตรงเชิงผิวนิจ (Face Validity) หมายถึงคุณสมบัติของข้อความแต่ละข้อ สามารถวัดพฤติกรรมของนิสิตที่แสดงออกได้ตรงแต่ละแบบการเรียนรู้ หาได้โดย ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาข้อความว่าสามารถวัดได้ตรงตามนิยามที่กำหนดไว้หรือไม่ ถ้าผู้เชี่ยวชาญ 3 ใน 5 ท่าน เห็นว่าข้อความนั้นสามารถวัดได้ตรงตามนิยามถือว่าใช้ได้

7.3.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดแบบการเรียนรู้ ที่สามารถวัดได้ตามคุณลักษณะต่าง ๆ ในแต่ละแบบการเรียนรู้ หาโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) แล้วใช้ t-test ตรวจสอบนัยสำคัญ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเรียบเรียงตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบการเขียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

ความหมายของบุคลิกภาพ

"บุคลิกภาพ" นักจิตวิทยานหลายคนได้ให้ความหมายไว้ แตกต่างกันไป เช่น

แอลพอร์ต (Allport. 1961 : 28) ให้ความหมายว่าบุคลิกภาพเป็นระบบการเคลื่อนไหวของอินทรีย์ที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะประจำตัวของบุคคลนั้นทั้งหมด

✓ กอร์ดอน (Gordon. 1963 : 462) กล่าวว่าบุคลิกภาพเป็นผลรวมทั้งหมดของพฤติกรรมในแต่ละบุคคล

✓ ฮิลการ์ด (Hillgard. 1967 : 462) ให้ความหมายว่าบุคลิกภาพเป็นแบบแห่งลักษณะของบุคคลและวิธีการแสดงออก ซึ่งกำหนดการปรับตัวตามแบบฉบับของแต่ละบุคคล

อนาสตาซี (Anastasi. 1968 : 111) กล่าวว่าบุคลิกภาพของบุคคลเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม พันธุกรรมเดียวกันแต่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน อาจก่อให้เกิดบุคลิกภาพต่างกันหรือแม้แต่สภาพแวดล้อม และพันธุกรรมเดียวกันก็อาจทำให้บุคลิกภาพต่างกันได้

แมคแคนแนลส์ (Mc.Cannall. 1974 : 610) ให้ความหมายว่าบุคลิกภาพเป็น

คุณลักษณะที่บุคคลคิด และแสดง เป็นแบบแผนพฤติกรรม เพื่อใช้ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งคุณลักษณะที่กล่าวนี้หมายถึง ค่านิยม แรงจูงใจ ทัศนคติ อารมณ์ ความสามารถต่าง ๆ เป็น มโนภาพแห่งตน (Self-Concept) และเชาวันปัญญา

มอร์ริส (Morris. 1979 : 618) กล่าวว่าบุคลิกภาพหมายถึงรูปแบบลักษณะต่าง ๆ (traits) ประจำตัวของบุคคลที่เกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ แรงจูงใจ ความคิด และทัศนคติ

เวอร์นอน (บึงอร ภาภิรมย์ขวัญ. 2526 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Vernon. 1980 : 569) ให้ความหมายว่า บุคลิกภาพหมายถึงโครงสร้างสมมติ (Hypothetical Structure) ภายใต้อพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ หลาย ๆ พฤติกรรม และเป็นแบบแผนคุณลักษณะ (Characteristic patterns) ของการกระทำต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

✓ เชดส์คัลท์ โฆวาลินส์ (2520 : 3) ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า เป็นลักษณะนิสัย (traits) ที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล และเป็นสิ่งที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งพิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้นที่แสดงออก หรือตอบสนอง (Interaction) ต่อสิ่งแวดล้อม

✓ บึงอร ภาภิรมย์ขวัญ (2524 : 41) กล่าวว่า บุคลิกภาพคือทุกสิ่งทุกอย่าง อันได้แก่ ทำที่การแสดงออก รูปร่างหน้าตา ความรู้สึก ฯลฯ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออก ต้องมีความคงตัวสำหรับเป็นพฤติกรรมเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ อาจเปลี่ยนแปลงได้บ้างแต่ต้องใช้เวลาพอสมควร

✓ วารุณี ธนาราคิช (2534 : 26) กล่าวว่าบุคลิกภาพหมายถึงลักษณะปรากฏภายนอก และลักษณะภายในของบุคคล นับตั้งแต่รูปร่างหน้าตา กริยาท่าทาง เจตคติ แรงจูงใจ สติปัญญา ความคิดเห็น ความสามารถ ปฏิกริยาตอบสนองทางอารมณ์ ลักษณะประจำตัวต่าง ๆ ความรู้สึกที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง ประสบการณ์ และส่วนที่เหลือต่างจากประสบการณ์

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า บุคลิกภาพหมายถึงคุณลักษณะที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะของแต่ละบุคคล ซึ่งพิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ที่แสดงออก หรือตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม

ทฤษฎีบุคลิกภาพ

ทฤษฎีบุคลิกภาพเป็นความพยายามที่จะอธิบายถึง ระบบโครงสร้างของบุคลิกภาพอย่าง มีระเบียบ ทฤษฎีที่ดีต้องอธิบายได้ทั้งส่วนที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละคนหรือเป็นกลุ่มใหญ่แบบรายเฉลี่ย (Norm) และสามารถเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นได้ (นวลละอ อสุภาผล. 2527 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Hilgard. 1962)

เนื่องจากทฤษฎีบุคลิกภาพมีมากมายหลายทฤษฎีด้วยกัน มีการรวบรวมทฤษฎีที่มีแนวความคิดคล้ายคลึงกัน หรือมีรากฐานเดียวกันให้รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้นำเสนอทฤษฎีบุคลิกภาพเพียงบางส่วนเท่านั้น

กลุ่มที่เชื่อในการแยกประเภทบุคลิกภาพ (Type Theory) การแยกประเภทบุคลิกภาพนี้จะขึ้นอยู่กับ การสังเกตโดยทั่ว ๆ ไป เพื่อมุ่งพิจารณาเกี่ยวกับด้านตัวบุคคล นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับ การยอมรับเกี่ยวกับลักษณะหรือบุคลิกภาพภายนอก (โสภา ชูพิกุลชัย. 2521 : 100) ทฤษฎีบุคลิกภาพในกลุ่มนี้ได้แก่

1. ทฤษฎีโครงสร้างของมนุษย์ (Constitutional Theory) ของเชลตอน (Belkin and Skydell. 1979 : 299-301 ; citing Sheldon. 1924)

เชลตอน (Sheldon) ได้อธิบายกระบวนการพัฒนาบุคลิกภาพโดยใช้ลักษณะรูปร่างเป็นตัวกำหนด และจัดประเภทออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1.1 ประเภทอ้วนกลม (Endomorphy) ได้แก่พวกที่มีรูปร่างอ้วนกลม กล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม ชอบความสบาย ชอบรับประทานอาหาร สนุกสนาน สังคมดี

1.2 ประเภทสมส่วน (Mesomorphy) ได้แก่พวกที่มีรูปร่างอย่างนักกีฬา คือมีร่างกายแข็งแรง ปีกบิน กล้ามเนื้อแข็งแรง ชอบการออกกำลังกาย เล่นกีฬา กระฉับกระเฉง ชอบผจญภัย

1.3 ประเภทผอมบาง (Ectomorphy) ได้แก่พวกที่มีรูปร่างผอมบาง มีการพัฒนากล้ามเนื้อไม่เต็มที่ หน้าอกแบนราบ อารมณ์อ่อนไหว ไม่ชอบสังคม อ่อนแอ

✓ 2. ทฤษฎีจิตวิทยาวิเคราะห์ (Analytical Psychology) ของจุง (Samuel. 1981 : 36 ; citing Jung. n.d.) ได้แบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทเก็บตัว (Introvert) มีลักษณะเคร่งครัด มีหลักเกณฑ์ เชื่อตนเอง

ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับบุคคลอื่น

2.2 ประเภทแสดงตัว (Extrovert) มีลักษณะเปิดเผย ชอบการสังคม สนุกสนาน ช่างพูด และสามารถปรับตัวให้เข้ากับทุกสถานการณ์

กลุ่มที่เชื่อในการแบ่งบุคลิกภาพตามลักษณะนิสัย (Trait Theory) กลุ่มนี้มุ่งอธิบายลักษณะบุคลิกภาพตามตำแหน่งในตาราง ซึ่งแทนแต่ละลักษณะนิสัยเป็นต้นว่า เราอาจกำหนดบุคคลใดลงในตารางของความฉลาดและขยันหมั่นเพียร เป็นลักษณะนิสัยหนึ่งของบุคลิกภาพก็ได้ ซึ่งแต่ละตารางนี้เราเรียก Dimension นักจิตวิทยาทางด้านลักษณะนิสัยพยายามที่จะหารายชื่อลักษณะนิสัยที่สั้น ๆ ที่จะสามารถใช้อธิบายอุปนิสัยของคนทั่ว ๆ ไป และในการที่จะตั้งชื่อลักษณะนิสัยให้สั้นและกระชับรัดกุม ทำได้โดยวิธีการที่เรียกว่าการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) (โสภา ชูพิกุลชัย. 2521 : 102) ทฤษฎีบุคลิกภาพในกลุ่มนี้ได้แก่

1. ทฤษฎีจิตวิทยาแต่ละบุคคล (Psychology of Individual) ของแอลพอร์ท (Allport. 1879-1968) แบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ คือ

1.1 ลักษณะทั่วไป (Common Traits) เป็นลักษณะที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ด้วยบุคคลทุกคน เช่น ค่านิยมทางสังคม ศาสนา การเมือง เศรษฐกิจ

1.2 ลักษณะเฉพาะบุคคล (Personal Disposition) เป็นลักษณะที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพแตกต่างกันแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1.2.1 ลักษณะร่วมธรรมดา (Coordinal Traits) เป็นลักษณะเด่นของบุคคล มีลักษณะเหนือลักษณะอื่นทั้งหมด

1.2.2 ลักษณะศูนย์กลางร่วม (Central Traits) เป็นลักษณะร่วมที่หลายคนมีร่วมกับคนอื่น

1.2.3 ลักษณะการตอบสนอง (Secondary Traits) เป็นทัศนคติของบุคคลในการตอบโต้สภาพการณ์ต่าง ๆ กัน

2. ทฤษฎีพื้นผิวและแหล่งของลักษณะต่าง ๆ (Surface and Source Trait Theory) ของแคทเทล (Hall and Lindzey. 1978 : 396-411 ; citing Cattell. 1957) แบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

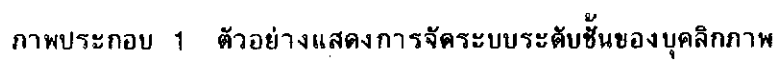
2.1 ลักษณะพื้นผิว (Surface Traits) หมายถึง ลักษณะที่เป็นตัวแทนของกลุ่มตัวแปรที่แสดงพฤติกรรมออกมาให้เราสังเกตได้

2.2 ลักษณะต้นตอ (Source Traits) หมายถึง ลักษณะที่เป็นตัวแทนของตัวแปรต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ภายใน และมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของลักษณะพื้นผิว ซึ่งถือว่าลักษณะต้นตอนี้เป็นโครงสร้างทางจิต และเป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพ แบ่งย่อยออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.2.1 ลักษณะแม่บท (Constitutional Traits) เป็นลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงผลสะท้อนของพันธุกรรม

2.2.2 ลักษณะที่สิ่งแวดล้อมบ่มขึ้น (Environment-Mold Traits) เป็นลักษณะที่เป็นผลสะท้อนของสภาวะต่าง ๆ ที่เป็นเงื่อนไขทางสังคม

3. ทฤษฎีของไอแซนค์ (Eysenck. 1970 : 13-14) อธิบายว่าบุคลิกภาพประกอบด้วยลักษณะพฤติกรรมสี่ระดับ พฤติกรรมดังกล่าวจัดระดับขึ้นจากระดับต่ำสุดถึงระดับสูงสุด ดังภาพประกอบ 1

ระดับต่ำสุด คือระดับการตอบสนองเฉพาะอย่าง (Specific Responses) ใช้สัญลักษณ์ $SR_1, SR_2, \dots, SR_n$ พฤติกรรมในระดับนี้คือ การแสดงออก (Acts) ต่าง ๆ เช่น การตอบสนองต่อการทดสอบในการทดลองต่าง ๆ การตอบสนองต่อประสบการณ์ หรือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน พฤติกรรมนี้สามารถสังเกตเห็นได้อาจเป็นลักษณะ (Characteristic) ของบุคคลหรือไม่ก็ได้

ระดับที่สอง คือ ระดับการตอบสนองที่เป็นนิสัย (Habitual Responses) ใช้สัญลักษณ์ $HR_1, HR_2, \dots, HR_n$ พฤติกรรมในระดับนี้คือการตอบสนองเฉพาะอย่าง ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำภายใต้เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น เมื่อทำการทดสอบซ้ำการตอบสนองของบุคคลจะคล้ายกับการตอบสนองเดิม หรือถ้าสถานการณ์ในชีวิตเกิดขึ้นซ้ำเดิม บุคคลจะแสดงปฏิกิริยาในลักษณะคล้ายคลึงปฏิกิริยาเดิม HR เป็นการจัดระบบขั้นต่ำสุด ปริมาณของการจัดระบบสามารถวัดได้ในรูปของสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น เช่น วัตถุประสงค์ในรูปของโอกาสที่จะเป็นไปได้ (Probability) ที่พฤติกรรมจะคงเส้นคงวาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำ

ระดับที่สาม คือระดับลักษณะนิสัย (Traits) ใช้สัญลักษณ์ $T_1, T_2, \dots, T_n$ พฤติกรรมในระดับนี้จัดระบบขึ้นจาก HR ตัวอย่างของลักษณะนิสัยคือ ลักษณะคือดี ลักษณะความหงุดหงิด และลักษณะความไม่ยืดหยุ่น เป็นต้น ลักษณะนิสัยเป็นตัวแปร (Theoretical Constructs) ที่ขึ้นอยู่กับค่าสหสัมพันธ์ภายในที่สามารถสังเกตได้ของ HR ที่แตกต่างกันจำนวนหนึ่ง ในทัศนะของนักวิเคราะห์องค์ประกอบ ลักษณะนิสัยก็คือ องค์ประกอบกลุ่ม (Group factors)

ระดับสูงสุด คือระดับรูปแบบของบุคลิกภาพ (Types) เป็นแบบของบุคลิกภาพของบุคคลแบบต่าง ๆ ซึ่งจัดระบบมาจากลักษณะนิสัยหลาย ๆ ลักษณะที่รวมกลุ่มกันในตัวบุคคลทำให้เขามีบุคลิกภาพแบบหนึ่งแบบใดตามตัวอย่างในภาพประกอบ รูปแบบของบุคลิกภาพ คือ การเก็บตัว พฤติกรรมในระดับนี้จัดระบบมาจากลักษณะนิสัย การจัดระบบขึ้นอยู่กับค่าสหสัมพันธ์ภายในที่สังเกตได้ของลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันกลุ่มหนึ่ง รูปแบบของบุคลิกภาพถือว่าเป็นตัวแปรในระดับสูง (Higher-Order-Constructs)

องค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพ-บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

จากผลสรุปของนักจิตวิทยาและนักการศึกษากลุ่มหนึ่ง ซึ่งว่าด้วยองค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพของบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ซึ่งผลสรุปนี้ได้พิมพ์ลงในหนังสือ Journal of Personality ในปี ค.ศ. 1988-1989 โดย เซบลิน และบัคเนอร์ (Chaplin and Buckner. 1988 : 528) ได้เสนอโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญของบุคลิกภาพตามลักษณะนิสัยต่าง ๆ รวม 50 ลักษณะ ซึ่งจัดเป็นกลุ่มองค์ประกอบที่สำคัญของบุคลิกภาพได้ 5 องค์ประกอบ ในแต่ละองค์ประกอบจะมีลักษณะทั้งในทางบวกและลบดังนี้

1. ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) แบ่งเป็น

ลักษณะทางบวก (Positive)

- เป็นมิตร (Friendly)
- ร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperative)
- สุภาพเรียบร้อย (Gentle)
- อบอุ่น (Warm)
- อ่อนโยน (Agreeable)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- ขัดแย้ง (Critical)
- ฉุนเฉียวง่าย (Irritable)
- ไม่สุภาพ (Disagreeable)
- เฉยเมย (Cold)
- ไม่เป็นมิตร (Unfriendly)

2. ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness) แบ่งเป็น

ลักษณะทางบวก (Positive)

- พึ่งพาได้ (Dependable)
- ไว้ใจได้ (Reliable)
- ซื่อสัตย์ (Honest)
- รับผิดชอบ (Responsible)
- ยุติธรรม (Conscientious)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- หลงลืม (Forgetful)
- เลินเล่อ (Careless)
- เหลาไหล (Negligent)
- ไว้ใจไม่ได้ (Undependable)
- ไม่ซื่อสัตย์ (Dishonest)

3. วัฒนธรรม (Culture) แบ่งเป็น

ลักษณะทางบวก (Positive)

- จินตนาการ (Imaginative)
- ไม่ด่างพร้อย (Polished)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- ทำตามสั่ง (Direct)
- ตรงไปตรงมา (Down-to-earth)

ลักษณะทางบวก (Positive)

- หลักแหลม (Intellectual)
- มีประสบการณ์มาก (Sophisticated)
- หยิ่งจองหอง (Snobbish)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- ซื่อ ๆ (Simple)
- ทำหยาบ (Coarse)
- หยาบกระด้าง (Crude)

4. ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability) แบ่งเป็น

ลักษณะทางบวก (Positive)

- พอเหมาะ (Relaxed)
- สุขุมเยือกเย็น (Calm)
- หนักแน่น (Secure)
- มั่นคง (Poised)
- อารมณ์เย็น (Composed)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- ตื่นเต้น (Excitable)
- หงุดหงิด (Restless)
- วิตกกังวล (Nervous)
- เครียด (Tense)
- โลเล (Insecure)

5. ชอบแสดงตัว (Extraversion) แบ่งเป็น

ลักษณะทางบวก (Positive)

- ผจญภัย (Adventurous)
- ชอบออกสังคม (Outgoing)
- เปิดเผย (Open)
- ช่างพูด (Talkative)
- พูดตรงไปตรงมา (Outspoken)

ลักษณะทางลบ (Negative)

- ระมัดระวังตัว (Cautious)
- สงวนตัว (Reserved)
- เงียบ (Silent)
- ห่างเหิน (Distant)
- คอยหนี (Withdrawn)

นอกจากนั้น ได้มีการศึกษาถึงการจัดระบบโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพของบุคคล เป็นเวลา 40 ปีมาแล้ว ซึ่งในการจัดระบบนั้นก็แตกต่างกันออกไป มีการใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบมาช่วยในการจัดระบบโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพของบุคคล

ดิกแมน (Digman, 1989 : 195-214) ได้ทำการศึกษาโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพของบุคคล พบว่าโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพของบุคคลไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก ต่างชาติหรือต่างภาษาย่อมมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

องค์ประกอบที่ 1 : การแสดงตัว (Extraversion)

องค์ประกอบที่ 2 : ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness)

องค์ประกอบที่ 3 : ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness)

องค์ประกอบที่ 4 : ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability)

องค์ประกอบที่ 5 : สติปัญญา (Intellect)

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฟิสค์ (Digman. 1989 : 195-214 ; citing Fiske. 1949) ซึ่งได้ทำการศึกษาวิเคราะห์เรื่องนี้อย่างละเอียดจนได้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ (The Big Five) เป็นคนแรก โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนมาก โดยใช้ในการประเมินค่าโดยกลุ่มเพื่อนนักประเมินอาชีพหรือครู ในการค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ (The Big Five) ของฟิสค์เป็นพื้นฐาน ในการจัดระบบโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งทำให้สามารถจัดระบบ หรือโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคล ให้เป็นลำดับในขอบข่ายที่ต้องการ

จากการศึกษาดังกล่าว ทำให้มีผู้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพของบุคคลมากขึ้น อาทิเช่น โกลด์เบิร์ก (Goldberg) โฮแกน (Hogan) และแบรนด์ (Brand) ได้พยายามนำเอาผลงานของนักการศึกษาต่าง ๆ มาจัดใหม่ภายใต้ระบบโครงสร้างพื้นฐานของบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่สำคัญ และจากแนวความคิดและผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับองค์ประกอบของบุคลิกภาพดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญของดิกแมนมา ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดบุคลิกภาพ

ในการวัดบุคลิกภาพนั้น เฟอร์กูสัน (เชดส์คิต์ โฆวาลินธุ์. 2520 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Ferguson. 1976 : 16) กล่าวว่าไว้ว่าจุดมุ่งหมายในการวัดบุคลิกภาพมีอยู่ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของบุคคลเพียงคนเดียว
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมรายกลุ่ม
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมอันเนื่องมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและกลุ่ม

บุคลิกภาพนั้นนับว่าเป็นสิ่งที่วัดได้ยากเมื่อเทียบกับการวัดอย่างอื่น ๆ เคลนมนตซ์ (Kleinmuntz. 1967 : 21) กล่าวว่าไว้ว่าวิธีการในการวัดบุคลิกภาพนั้นมี 3 วิธี คือ

1. การสังเกต (Observation) มีวิธีการสังเกต 3 แบบ คือ

1.1 การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกโดยทั่ว ๆ ไปในสถานการณ์ตามธรรมชาติ (Natural setting)

1.2 การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) จากพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่บุคคลแสดงออกภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดขึ้น (laboratory)

1.3 การสังเกตโดยอ้อม (Indirect Observation) เป็นการสังเกตร่องรอยของพฤติกรรมจากสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นผลมาจากพฤติกรรมนั้น

2. การสัมภาษณ์ (Interview) มีวิธีการสัมภาษณ์ 3 แบบ คือ

2.1 การสัมภาษณ์รายบุคคล (Personal interview) เช่นการสัมภาษณ์ผู้สมัครสอบเข้าทำงานโดยทั่ว ๆ ไป

2.2 การสัมภาษณ์แบบวินิจฉัย (Diagnostic interview) เป็นการสัมภาษณ์เพื่อหาเบื้องหลังของพฤติกรรมของบุคคล เป็นวิธีการทางจิต

2.3 การสัมภาษณ์แบบบีบคั้นบังคับ (Stress interview) เป็นการสัมภาษณ์ในลักษณะที่ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อยู่ในสภาวะกดดันที่เป็นเงื่อนไขบางอย่าง

3. ใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยา (Psychological tests) แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

3.1 แบบรายงานตนเอง (Self-report Inventories) เป็นการให้ผู้ถูกทดสอบตอบคำถามเกี่ยวกับ ลักษณะนิสัยส่วนตัวเจตคติ ความเชื่อ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ

3.2 แบบทดสอบการฉายภาพ (Projective test) เป็นการให้ตอบแบบสอบถามในสถานการณ์ที่คลุมเครือ เพื่อสะท้อนความรู้สึกภายในของบุคคล

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยา (Psychological tests) โดยใช้แบบรายงานตนเอง (Self-report Inventories) ถึงแม้ขบวนการสร้างจะค่อนข้างยุ่งยาก แต่เป็นวิธีที่เป็นประโยชน์มากกว่าวิธีอื่น ๆ การนำไปใช้ก็สะดวก ประหยัด แรงงาน และเวลา การตรวจสอบเพื่อแปลผลก็มีข้ออ้างอิงทางสถิติที่เชื่อถือได้ นอกจากนั้นยังลดอุปสรรคของการวัดด้านการลำเอียงของผู้ทำการวัด การบันทึกรายละเอียด และการรวบรวมข้อมูลเพื่อแปลอีกด้วย

ในการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพนั้น เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2520 : 13) กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างไว้ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการวัด การวางแผนในขั้นนี้เป็นการวางโครงการล่วงหน้าว่าในการวิจัยหรือสอบวัดนั้นต้องการวัดคุณลักษณะใด จะสอบวัดกับใคร วัดเพื่ออะไร ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยต้องกำหนดขอบเขตของการวัด และอธิบายคุณลักษณะของตัวแปรให้แจ่มแจ้งว่าพฤติกรรมหรือตัวแปรที่จะวัดนั้นมีองค์ประกอบใด และจะสร้างนิยามปฏิบัติการได้อย่างไร

2. การกำหนดคุณลักษณะของแบบทดสอบหรือเครื่องมือ การวางแผนในขั้นตอนนี้เป็นการวางแผนเพื่อกำหนดรูปแบบของเครื่องมือ หรือแบบทดสอบที่จะนำไปใช้วัดโดยต้องกำหนดให้สอดคล้องกับคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมหรือจุดมุ่งหมายของการวิจัยนั้น

3. การสร้างแบบทดสอบ ในการสร้างแบบทดสอบทางจิตวิทยาส่วนใหญ่มุ่งวัดพฤติกรรมที่แอบแฝงของบุคคล ดังนั้นคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดจึงควรผ่านการวิจัยมาแล้วว่า มีลักษณะย่อย ๆ อะไรบ้างหรืออย่างน้อยก็ควรมีการวิจัยมาแล้วว่า มีองค์ประกอบใดบ้าง แบบทดสอบทางบุคลิกภาพนั้นควรเลือกใช้พฤติกรรมที่มีลักษณะเด่น หรือคาดว่าเป็นองค์ประกอบหลักของตัวแปรนั้น

4. การประเมินคุณภาพเครื่องมือ ส่วนใหญ่แล้วจะคำนึงถึงคุณภาพในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึงคุณภาพของแบบทดสอบนั้นสามารถแทนสิ่งเร้าที่ทำให้อินทรีย์ตอบสนอง ตามคุณลักษณะ (Traits) นั้นกำหนดให้ตอบสนองหรือไม่

4.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ผลของการวัดนั้นสามารถบอกระดับความเข้มของคุณลักษณะนั้นได้อย่างน่าเชื่อถือเพียงใด มีความคลาดเคลื่อนในการดำเนินการวัดมากน้อยเพียงใด

4.3 ความเป็นปรนัย (Objective) หมายถึง เครื่องมือหรือแบบทดสอบนั้นมีความชัดเจนในตัวเองมากน้อยเพียงใด ในการให้คะแนนหรือสัญลักษณ์ที่จะแทนความเข้มของคุณลักษณะ เป็นที่น่าเชื่อถือ และนำไปใช้ได้ทั่วไปหรือไม่ในการแปลความหมาย

นอกจากคุณภาพดังกล่าวแล้ว แบบทดสอบทางจิตวิทยายังประเภทอาจต้องการหาคุณภาพด้านอื่น ๆ อีก เช่น อำนาจการจำแนก การนำแบบทดสอบไปใช้ หรือประโยชน์ของแบบทดสอบนั้นมีมากน้อยเพียงใด

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนรู้

ความหมายของแบบการเรียนรู้

ฮิลล์และคนอื่น ๆ (Hill and others. 1971 : 375) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้ เป็นวิธีทางหนึ่งที่สามารถจะค้นพบเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ ซึ่งเป็นผลสะท้อนมาจากลักษณะ และความนึกคิดที่จะลงมือปฏิบัติรวมทั้งอิทธิพลทางวัฒนธรรม ซึ่งมีผลต่อการรับจนถึงการแสดงออก

เพจและคนอื่น ๆ (Page and others. 1977 : 203) กล่าวถึงแบบการเรียนรู้ไว้ว่าแบบการเรียนรู้หมายถึงวิธีการที่ชอบในการแก้ปัญหา การคิด หรือการเรียนรู้ที่แต่ละคนชอบ

กรีกอร์ช (Gregorce. 1979 : 234) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้ประกอบด้วยพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งใช้เป็นตัวบ่งชี้ว่าบุคคลเรียนรู้รู้อย่างไร และปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของตนอย่างไร แบบการเรียนรู้ยังเป็นตัวแนะว่าจิตใจบุคคลทำงานอย่างไร

ทอร์กรูด (Torgrude. 1980 : 1435A) กล่าวถึงแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาว่าเป็นความชอบในการแสดงออกซึ่งวิธีการเรียน การไตร่ตรองในสิ่งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม อีกทั้งทัศนคติหรือคุณภาพของนักศึกษาในการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางการเรียนการสอน

เราน์ทรี (Rowntree. 1981 : 155) ให้ความหมายของแบบการเรียนรู้ว่าเป็นลักษณะนิสัยของนิสิตนักศึกษาในการแก้ปัญหา การคิดหรือการเรียนรู้

ดันน์ และคนอื่น ๆ (Dunn and others. 1981 : 374) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้เป็นผลรวมของความคิดของนิสิตนักศึกษา เกี่ยวกับแนวทางที่เข้าต้องการ

เรสเลอร์ และเรสโมวิช (Rezler and Rezmovic. 1981 : 28) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้หมายถึงลักษณะที่แต่ละบุคคลรับรู้ และประมวลข้อมูลในสภาพต่าง ๆ ของการเรียนรู้

ฮันท์ (Hunt. 1981 : 647) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้เป็นรูปแบบของสภาพทางการศึกษา ที่ผู้เรียนแต่ละคนนิยมชมชอบ และเป็นการอธิบายถึงโครงสร้างของแต่ละบุคคล

ดันน์ (Dunn. 1984 : 12) ให้ความหมายของแบบการเรียนรู้ว่าเป็นวิธีการที่แต่ละคนจะจดจำ และรับข้อมูลและทักษะในการเรียนรู้ไว้ได้ โดยไม่คำนึงว่ากระบวนการจะเป็น

อย่างไร ซึ่งเป็นวิธีที่แตกต่างของแต่ละคน

คีฟ (Keefe. 1984 : 61) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ประกอบ ด้านปัญญา ร่างกาย และอารมณ์ แบบการเรียนรู้เป็นลักษณะที่ค่อนข้างคงที่บ่งชี้ว่าผู้เรียนรับรู้ มีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างไร

สมิธ และ เรนซูลลี (Smith and Renzulli. 1984 : 45) กล่าวถึงแบบ การเรียนว่าเป็นลักษณะของยุทธศาสตร์ทางการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียน

บรอยเชอร์ คูปต์กาณจนากุล (2524 : 11) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้หมายถึงลักษณะ และวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน

ลักษณีย์ มีนะนันท์ และรุจิเรศ ธนุรักษ์ (2528 : 4) ให้ความหมายว่า แบบการเรียนรู้ หมายถึงแบบการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ด้านการเรียนการสอนของผู้เรียนด้วยวิธีการ หรือ พฤติกรรมที่ตนชอบใช้ในการแก้ปัญหา การคิด การเรียน และการมีสัมพันธภาพต่อบุคคลในสถานที่ที่มีการเรียนการสอน

พัชรี เกียรตินันท์ทวีมล (2529: 13) กล่าวว่าแบบการเรียนรู้หมายถึงวิธีการที่นักศึกษา ใช้เป็นประจำในการรับรู้ การคงไว้ซึ่งความรู้ ตลอดจนการตอบสนองในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้

อัจฉรา ธรรมภรณ์ (2530 : 32) ให้ความหมายของแบบการเรียนรู้ว่าเป็นลักษณะ และวิธีการที่นักศึกษาชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุปแล้วแบบการเรียนรู้หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่นิสิตนักศึกษาแต่ละคน ชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ เพื่อน และ สิ่งแวดล้อม ทางการเรียน

แบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษา

แบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษานั้น ได้มีนักการศึกษาได้จำแนกไว้หลายท่านด้วยกัน ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเพียงบางส่วนดังนี้

แมนน์ และคนอื่น ๆ (Mann and others. 1967 : 78) ได้ศึกษาพฤติกรรม การเรียนในห้องเรียนของนักศึกษา และได้แบ่งแบบการเรียนออกเป็น 8 แบบดังนี้

1. แบบยินยอม (The Compliant Student) ผู้เรียนแบบนี้จะยึดเอางานเป็นหลัก (Task Oriented) ไม่สนใจประสบการณ์อื่นที่ไม่เกี่ยวกับงานของตน และพยายามไม่ให้งานอื่นมาแทรกแซงงานที่อาจารย์ได้มอบหมายให้กระทำ เพราะถือว่าอาจารย์มีอำนาจในการให้คะแนน ผู้เรียนแบบนี้มีแนวโน้มที่จะทำงานตามที่ผู้อื่นให้ทำมากกว่าจะเกิดจากความรู้สึกที่ตนเองอยากจะทำ และจะทำให้พอเหมาะตามที่อาจารย์ได้กำหนดไว้ ผู้เรียนแบบนี้กระตือรือร้นและตั้งใจทำงานเพื่อให้ถูกใจอาจารย์และผู้ปกครอง นอกจากนี้เขายังไม่ชอบห้องเรียนที่ปล่อยปละละเลย ขาดระเบียบ สิ่งที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนกลุ่มนี้คือต้องการทำความเข้าใจกับวิชาที่เรียน

2. แบบวิตกกังวล (The Anxious Dependent Student) ผู้เรียนแบบนี้จะทำอะไรโดยขึ้นอยู่กับความรู้และความช่วยเหลือของอาจารย์ เขาจะวิตกกังวลมากกับเรื่องการวัดผล และกับงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาจะมีความรู้สึกว่าเขาไม่มีความสามารถ (Intellectual Incompetence) ความรู้สึกดังกล่าวนี้ผสมผสานกับแรงกดดันจากปัญหาภายนอก (External Pressures) โดยเฉพาะจากทางบ้าน จะทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้น และจะมีผลต่อคะแนนของเขาด้วย

3. แบบท้อใจ (The Discouraged Workers) ผู้เรียนแบบนี้มีเจตคติต่อตนเองในทางลบ รู้สึกไม่พอใจในตนเอง ไม่มองผู้อื่นในแง่ร้าย เมื่อทำอะไรไม่ได้ผลมักจะตำหนิตนเองว่าไม่ดี ไม่มีความสามารถ ผู้เรียนแบบนี้ไม่เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนในกลุ่ม เนื่องจากชอบดูถูกตนเอง และไม่ยอมรับเหตุการณ์หรือสภาพการณ์อื่น ๆ ที่มีผลต่อสภาพการเรียนของเขา นอกจากนั้นผู้เรียนพวกนี้ยังแบ่งแยกตัวเองกับกลุ่ม เพราะมีทัศนคติที่จะเอาตัวเองเป็นหลัก โดยการยกเอาบรรทัดที่มีอยู่มาเกี่ยวข้องกับผลการเรียน มากกว่าจะลบมันด้อยแล้วสร้างแบบแผนแทน

4. แบบอิสระ (The Independents) ผู้เรียนแบบนี้มีลักษณะเป็นอาวูโสกว่าผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด มีสติปัญญาดี พวกนี้มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นอิสระในตนเอง ปราศจากการรบกวนจากอาจารย์ การงานหรือเพื่อน ๆ เขามีความเป็นอิสระ มันคงขณะที่ผู้เรียนคนอื่น ๆ สับสน วิตกกังวล พวกนี้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของการเรียน วัตถุประสงค์และการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์

5. แบบวีรบุรุษ (The Heroes) ผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกอยู่แนวหน้าและเป็นที่รู้จักว่ามีชื่อเสียงโด่งดังทางการเรียนกับบทบาทต่อการประท้วง ผลงานของกลุ่มนี้มีทั้งประเภท

สร้างสรรค์และสร้างปฏิสัมพันธ์ และก่อให้เกิดความไม่พอใจขึ้นอย่างรุนแรงได้ ส่วนสำคัญที่ทำให้พวกนี้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออกก็คือความภูมิใจในอำนาจ

6. แบบลอบยิง (The Snippers) ผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่มองโลกในแง่ร้ายมีความภูมิใจในตนเองต่ำ มองไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญที่จะไปเกี่ยวข้องกับ หรือมีความสัมพันธ์กับอาจารย์และผู้มีอำนาจอื่น ๆ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์มีช่องว่างมาก ผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกหลบหลีก ไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์ สร้างความขัดแย้งจนอาจนำไปสู่การลอบทำร้ายอาจารย์ผู้สอน

7. แบบแสวงหาความสนใจ (The Attention Seekers) ผู้เรียนแบบนี้เน้นทางด้านสังคมมากกว่าสติปัญญา พวกนี้ต้องการสร้างความสัมพันธ์กับอาจารย์และผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น พูดคุย แสดงตัว คุยโม้ เล่าเรื่องตลกต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดการยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง ในแวดวงผู้เรียนและเพื่อบดบังความสนใจด้านพุทธิปัญญา

8. แบบสงบเงียบ (The Silent Student) ผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการอภิปรายในกิจกรรมการเรียน พูดน้อย มักจะเงียบเฉยไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนมีน้อย การสนับสนุนช่วยเหลือก็มีน้อยเช่นกัน เขาไม่ชอบทำกิจกรรมการเรียน จึงทำให้เกิดความเหินห่างกับผู้สอนและผู้สอนก็ไม่เข้าใจผู้เรียน เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มน้อย

แบนด์ และคนอื่น ๆ (Bandt and others, 1974 : 40-49) ได้แบ่งแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาไว้ 12 แบบ โดยเขามองว่าแบบการเรียนมีพื้นฐานมาจากการรวมเอาทักษะและความสามารถพิเศษ แบบการเรียนแต่ละแบบนี้สามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. แบบนักเล่นกลลวงตา (Illusionist) ผู้เรียนแบบนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการเรียนรู้อย่างจตจ่อ เขาจะเรียนร่วมกับเพื่อนให้ตัวเองรู้สึกว่าเป็นอิสระสำหรับการเรียนรู้ เขาชอบที่จะเขียนสรุปคำบรรยายที่ยืดเยื้อใหม่เพื่อสะดวก และเข้าใจง่าย บางครั้งจะทำการบ้านสำหรับวันต่อไป มีความสนใจที่จะหาคำตอบที่ถูกต้องให้เร็วที่สุด และในสุดท้ายก็จะกลับมาอ่านหนังสือแต่ละบท บางครั้งก็ทำเครื่องหมายหรือจดโน้ตไว้ เพื่อจะสามารถหาอ่านพบได้ง่ายในภายหลัง เขาใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการเรียนรู้ แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาเรียนรู้ได้เพียงเล็กน้อย ในการสอบจะสามารถตอบได้ดีแต่ในด้านความรู้ความเข้าใจมีน้อย เพราะการใช้วิธีรีบท่องหนังสือแบบท่องจำแต่ละเลย การเรียนรู้แบบการเรียนแบบนี้จะช่วยลดความ

กังวลแต่จะช่วยให้เรียนเก่งในเนื้อหาได้น้อยมาก

2. แบบนักฝ่าฝืนกติกา (The Pacifist) ผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกรักความสงบจะสนใจงานของเขาอยู่ในระดับต่ำ คือเรียนไปโดยอัตโนมัติไม่ได้ใช้ความคิดเลย เวลาเรียนมักจะใช้เวลาสำหรับการพักผ่อน และในอีกลักษณะหนึ่งคือการหนีความจริง เมื่อเข้าห้องเรียนก็จะลอกหรือจดทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ฟังได้ยินลงไป แต่หลังจากนั้นก็ไม่สามารถจำข้อความหรือสิ่งที่จดได้ในทันทีเหมือนเมื่อเรียนเนื้อหาในหนังสือเขาจะดูทุกประโยค และขีดเส้นใต้กำกับ แต่เมื่อผ่านไปแล้วก็ไม่สามารถนึกถึงคำอธิบาย หรือยกเถียงของย่อหน้าที่ผ่านมาได้ ผู้เรียนแบบนี้หวังว่าก๊อปปี้ที่ผ่านหู และตาของเขาจะแปลงไปสู่ความรู้ที่มีความหมายโดยอัตโนมัติเลยโดยที่เขาไม่ต้องคิด แต่ในความเป็นจริงค่าต่าง ๆ นั้นเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ฉะนั้นการเรียนรู้อาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้จนกว่าค่าดังกล่าวจะแปลงไปสู่ความรู้สึก (Sense) ของสิ่งที่เป็นตัวแทน ซึ่งในการนี้ต้องการความสังเกต เอาใจใส่ การคิดตั้งคำถามและอื่น ๆ อีกมาก แม้ว่าพวกที่เรียนแบบนี้จะเข้าห้องเรียนเป็นประจำ และสนใจทุกบทเรียนแต่ก็จะสำเร็จด้วยความรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. แบบมนุษย์เจ้าความคิด (The Idea Man) นักศึกษาพวกนี้เหมือนจะมีทฤษฎีส่วนตัวหรือเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สัมพันธ์กับหัวข้อต่าง ๆ เป็นส่วนตัวของเขาเอง มักจะถามคำถามที่ท้าทายในห้องเรียน และมักเห็นบ่อย ๆ ว่าเขามักจะคุยกับผู้สอนต่อมาภายหลัง ชอบที่จะคุยแต่ไม่ชอบนั่งศึกษาให้ลึกซึ้งตามลัทธิ ด้วยเหตุนี้เองผู้เรียนแบบนี้จึงมีข้อมูลน้อยมากในการสนับสนุนทัศนะและแนวคิดที่เขาเสนอ อย่างไรก็ตามพวกนี้จะมีพรสวรรค์ได้เปรียบในการเรียนในรายวิชาที่กว้าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่ผู้เรียนแบบนี้ไม่ค่อยตระหนักถึงความได้เปรียบดังกล่าว เพราะว่าเขายืนยันที่จะหลีกเลี่ยงการเรียนรู้อะไรที่จริงจัง ซึ่งมีความจำเป็นต่อการอธิบายความเข้าใจ แนวคิดที่เขาเสนอรายวิชาที่เน้นรายละเอียดจะมีความยุ่งยากเป็นพิเศษสำหรับผู้เรียนประเภทนี้

4. แบบนักสืบ (The Detective) ผู้เรียนแบบนี้มีลักษณะตรงข้ามกับมนุษย์เจ้าความคิด ผู้เรียนแบบนี้ใช้เวลาเพื่อการแสวงหารายละเอียดทุกอย่างทั้ง ๆ ที่เขาทำงานหนักแต่ไม่สามารถทำข้อสอบประเภทที่ถามบางอย่างมากกว่าถามความจำเนื้อหาได้ ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนแบบนี้มีความสนใจไปที่รายละเอียดของเนื้อหา ทำให้เขาไม่สามารถรู้ประเด็นที่กว้างขึ้น และหลักการทั่ว ๆ ไป ซึ่งส่วนนี้มีความจำเป็นต่อการจัดระเบียบ และผสมผสานเนื้อหา

แนวทางการศึกษาของพวกนี้ก็จะเสียเวลา เรียนได้โดยเปล่าประโยชน์ เพราะไม่สามารถจับประเด็นที่สำคัญ ๆ ได้ อีกทั้งไม่สามารถรวบรวมประเด็นต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันเข้าเป็นกลุ่มเพื่อทำให้การเรียนง่ายขึ้น ผู้เรียนประเภทนี้มักจะหลีกเลี่ยงการพูดคุยในห้องเรียนด้วยเกรงว่าจะพลาดประเด็นที่สำคัญไป

5. แบบนักโทษทางปัญญา (The Cognitive Prisoner) ผู้เรียนแบบนี้จะอาศัยความจำและความระลึกในการเรียนรู้ และบางครั้งก็สามารถจับเนื้อหาทางสติปัญญาในระดับความเข้าใจได้ดี แต่ความยุ่งยากของผู้เรียนแบบนี้คือการนำสิ่งที่เขาเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ เปรียบเสมือนกับเขาทุบกัวแวงหิน ซึ่งแยกระดับความเข้าใจออกจากระดับการนำไปใช้ วิชาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์หรือการทดลองจะไม่เหมาะกับผู้เรียนแบบนี้ เขาจะใช้วิธีการเรียนที่ใช้ความสามารถน้อยที่สุดในการทำงาน เป็นต้นว่า การมองหาคำตอบก่อนที่จะพยายามทำโจทย์ การลอกงานหรือลอกการบ้านของผู้อื่น และจดจำตัวอย่างสำคัญจากหนังสือ

6. แบบผู้ชำนาญเฉพาะ (The Technician) ผู้เรียนแบบนี้เก่งในการทำสิ่งต่าง ๆ และมักแสดงให้เห็นถึงความสามารถในเชิงประดิษฐ์และสามัญสำนึกที่น่าทึ่ง จนเพื่อนที่มีสติปัญญาเหนือกว่าคาดไม่ถึง การเรียนที่มุ่งความรู้จะเป็นปัญหายุ่งยากมากสำหรับผู้เรียนประเภทนี้ เพราะว่าเขามักจะให้ความสนใจกับการระลึก (Recall) และแนวทางที่จะใช้ความเข้าใจจากประสบการณ์มากกว่าจากความรู้เดิมในเรื่องนั้น เขาจะประสบความสำเร็จถ้าเลือกอาชีพซึ่งเป็นอิสระออกไปจากการเรียนแบบมีศูนย์กลางที่ความรู้ (Knowledge Centered Learning)

7. แบบโดดเดี่ยว (The Isolationist) บุคคลประเภทนี้จะรู้มากแต่มีความยุ่งยาก เพราะความรู้ของเขารวมในเรื่องต่าง ๆ แต่ละเรื่องนั้นแยกออกมาจากเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมด เขาสามารถรายงานสิ่งต่าง ๆ ที่นักทฤษฎีคนสำคัญคิด แต่ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของแนวคิดเหล่านั้นได้ และไม่สามารถรวมหัวข้อย่อยเพื่อตัดสินใจแยกแยะต่าง ๆ ได้ สำหรับนักศึกษาประเภทนี้การท้าทายทางวิชาการไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะได้มาซึ่งความรู้ แต่ควรจะต้องสิ่งที่เขารู้เข้าด้วยกัน

8. แบบนักปรับปรุง (The Revisionist) ผู้เรียนประเภทนี้มีแนวความคิดที่แน่นอน หรือมีค่านิยมซึ่งเขาพิจารณาไปส่วนรวมของทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาควรจะเรียนสิ่งที่เขาศึกษาดีเป็นการทำงานกว้าง ๆ เพื่อหาสิ่งมาสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว การเรียนรู้แบบนี้นำไป

สู่การรับรู้และการตีความหมายที่ต้องคัดเลือก ซึ่งอาจจะเป็นการบิดเบือนมากกว่าที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้เรียนแบบนี้มักประสบความลำบากในการเรียนบ่อย ๆ หากจะทำงานได้ดี แนวทางการเรียนของพวกเขาจึงต้องคำนึงถึงการรวบรวมความเข้าใจในการตีความเนื้อหาวิชาที่มีให้เลือกมากมาย รวมทั้งผู้เรียนแบบนี้ต้องพัฒนาเหตุผลให้ชัดเจนเพื่อทักษะที่เขายึดถืออยู่

9. แบบมายา (The Shadow) ผู้เรียนแบบนี้จะใช้วิธีติดตามการเรียนรู้อาจจะรับท่องหนังสือ เขาจะเตรียมบทเรียนโดยทั่วไปเป็นอย่างดี และจะปิดบังประเด็นสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ก่อนการสอบ รวมทั้งพยายามหลีกเลี่ยงการเรียนแบบเคร่งเครียด ดังนั้นเขาจะได้เปรียบในแง่ที่ได้รับการกระตุ้นทางสมองที่เกิดขึ้นพร้อมกับความตื่นเต้น เขามุ่งที่การสอบในนาทีสุดท้ายและรีบอ่านคำถามทั้งหมดโดยเร็ว เพื่อจะคิดหาคำตอบก่อนที่จะลืมงานได้ดี ผู้เรียนแบบนี้ไม่สามารถศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. แบบปิดบัง (The Mask) ผู้เรียนแบบนี้ใช้น้ำกากปิดบังอำพรางตัวเองระหว่างที่เขาเรียนรู่วิชาการ ลักษณะการปิดบังก็คือการแสดงให้เห็นถึงความสับสนในความมหัศจรรย์ เขายึดสมมุติฐานวิชาของผู้อื่น ขอร้องให้เพื่อนช่วยเหลือในการทำการบ้านของตนเอง ลักษณะของการปิดบังอีกประการคือ พยายามที่จะทำให้คนอื่น ๆ เชื่อมั่นว่าเขาอ่านหนังสือเพียงเล็กน้อย ซึ่งจริง ๆ เขายืนยันอ่านหนังสืออย่างเต็มที่ ทั้งนี้เขามีวัตถุประสงค์ก็เพื่อสนับสนุนให้เพื่อนนักศึกษาคนอื่น ๆ ไม่ได้อ่านหนังสือ วิธีการแบบนี้อาจช่วยให้ผู้เรียนแบบนี้เรียนเนื้อหาบางส่วนได้ดีกว่าเพื่อน ๆ แต่ปัญหาคือเมื่อประกาศเกรดออกมาเพื่อน ๆ ก็จะทราบว่าผู้เรียนแบบนี้ปิดบังหลอกลวง ผู้เรียนแบบนี้อาจเรียนได้ดี แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อาจมองเพื่อนร่วมห้องได้สนิท

11. แบบนักปฏิบัติ (The Pragmatist) ผู้เรียนแบบนี้จะสร้างความพยายามที่จะค้นหาสิ่งที่เขามุ่งหวังในการเรียน และดำเนินไปตามแนวของเขา เพื่อที่จะทำให้เกิดความพอใจในสิ่งที่คาดหวังเหล่านั้น พวกนี้จะเลือกสาขาวิชาเรียนหรือโปรแกรมการเรียนอย่างระมัดระวัง เขาได้เปรียบในเรื่องของการแสวงหาโอกาสให้กับตนเอง และรักษาแนวทางการศึกษาอย่างคล่องแคล่ว (Active) เขาจะไม่ค่อยท้าทายความคิดของผู้สอนในที่สาธารณะ เขามีแบบการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูง เมื่อเขายอมทำตามโดยปราศจากข้อสงสัย แบบการเรียนแบบนี้จะไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนัก เพราะว่าการเรียนรู่วิชาการนั้นมีพื้นฐานมาจาก

การแลกเปลี่ยนความคิดโดยอิสระ การตั้งคำถาม ตลอดจนการนำคำตอบต่าง ๆ มาทบทวน คิดใหม่ การที่นักวิชาการยอมรับสถานการณ์ของตนเองมากเกินไปโดยไม่ใช้ความคิดนั้น จะไม่ก่อให้เกิดผลอันใด

12. แบบนักประดิษฐ์ (The Innovator) ผู้เรียนแบบนี้มีเป้าหมายเบื้องต้น คือ การสร้างความรู้สึกร่วมกับบุคคลนอกเหนือสิ่งที่เขาเรียนรู้ ซึ่งหมายถึงแนวทางการวิจารณ์และ เข้าใจเนื้อหาให้ลึกลงไปอีก ผู้เรียนแบบนี้มักอ่อนไหวต่อความแตกต่างระหว่างความรู้ และ ความคิดเห็น แบบการเรียนของเขายืดหยุ่นได้ และปล่อยให้เขาจัดการกับขอบเขตของหัวข้อ มากมาย ความยุ่งยากที่สำคัญของเขาเกิดขึ้นมาเมื่อเขามุ่งยึดแนวการเข้าใจในระดับลึกและ นวัตกรรมมากเกินไป จากการที่เขามุ่งความสนใจส่วนใหญ่ไปที่ระดับความเข้าใจ จึงทำให้ บางครั้ง เขาก็จะเลยในระดับความจำและความระลึกได้ ในขณะที่ระดับดังกล่าวก็มีความสำคัญ ผู้เรียนแบบนี้มักจะสับสนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการสำรวจพื้นฐาน ซึ่งมุ่งความรู้กว้าง ๆ มากกว่าที่จะมุ่งไปยังส่วนลึก ผู้เรียนแบบนี้มีแนวโน้มที่จะดำเนินชีวิตไปอย่างเฉื่อยช้าในปีแรกของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย แต่จะมีชีวิตชีวาเมื่อเขาได้ศึกษาในรายวิชาระดับสูง และท้าทาย มากขึ้น

สโตน (Stone, 1979 : 47-48) ได้พัฒนาเครื่องมือทางการศึกษาที่เรียกว่าดัชนี การเลือกใช้รูปแบบการเรียน (The Preferred Learning Styles Index) และนำ มาใช้กับนักศึกษาแพทย์และพยาบาลอยู่ที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ที่เมืองเมดิสัน โดยแบ่งแบบ การเรียนเป็น 2 แบบ คือ

1. แบบรับ (The Receptive Style) พฤติกรรมในการศึกษาหาความรู้ของ ผู้เรียนแบบนี้ คือ ผู้เรียนชอบที่จะได้รับความรู้โดยวิธีประเพณีนิยม (Traditionally Organized Form) พอใจในวิธีการสอนแบบบรรยาย ชอบดูการสาธิตจากครู อ่านหนังสือ เฉพาะที่ครูกำหนดให้ และชอบที่จะให้ครูบอกว่าควรทำอะไร

2. แบบค้นพบด้วยตนเอง (The Discovery Style) พฤติกรรมในการศึกษาหา ความรู้ของผู้เรียนแบบนี้คือ ผู้เรียนชอบศึกษาโครงสร้างหรือหลักที่สำคัญ ๆ มากกว่ารายละเอียดของเนื้อหาวิชา พอใจที่จะได้รับความรู้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ชอบวิธีสอน ที่มีกิจกรรมเป็นแบบอภิปราย การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การศึกษารายบุคคลการมอบหมาย งานให้รับผิดชอบ และการศึกษาที่ให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหา

กราส์ซา และไรช์แมน (อัจฉรา ธรรมกรรณ. 2530 : 33 ; อ้างอิงมาจาก Grasha and Reichman. 1985 : 46-53) ได้ศึกษาตัวแปรหรือสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพภายในตัวผู้เรียน และองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนมาประกอบกันเพื่อใช้อธิบายแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบ โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่มด้วยกัน

1. ตัวแปรทางด้านกระบวนการความคิด เกี่ยวข้องกับวิธีการรู้ การรับรู้ การจำ เป็นต้น
2. ตัวแปรทางด้านระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น บทบาทในการเป็นผู้นำหรือคนเด่นในกลุ่ม เป็นต้น
3. ตัวแปรทางด้านประสาทสัมผัส เกี่ยวข้องกับวิธีการรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ด้วยการดู การฟัง การสัมผัส เป็นต้น
4. ตัวแปรภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ แรงจูงใจ การคาดหวัง การตั้งเป้าหมาย เป็นต้น
5. ตัวแปรทางด้านสิ่งแวดล้อม เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สภาพของห้องเรียน การจัดที่นั่ง เวลาเรียน อุณหภูมิของห้อง เป็นต้น

จากตัวแปรหรือสภาพการณ์เหล่านี้ กราส์ซา และ ไรช์แมน (Kozma, Belle and Williams. 1979 : 86-87 ; citing Grasha and Reichman. 1975 : 89-93) ได้ศึกษาออกมาในรูปของแบบสำรวจ (Inventory) เพื่อใช้วินิจฉัยแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งแบบสำรวจแบบการเรียนรู้ (Learning Style Inventory) หรือใช้ชื่อย่อว่า LSI นี้ กราส์ซา และไรช์แมน ได้แบ่งแบบการเรียนรู้ออกเป็น 6 แบบ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้านี้ คือ

1. แบบอิสระ (Independent) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ ชอบคิดและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง แต่จะรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน พวกนี้จะตั้งใจเรียนเนื้อหาวิชาที่เขาคิดว่าสำคัญ และมีความมั่นใจในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองเป็นอย่างมาก
2. แบบพึ่งพา (Dependent) ลักษณะผู้เรียนแบบนี้ มีความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกกำหนดให้เรียน ผู้เรียนประเภทนี้มองเห็นอาจารย์และ เพื่อนร่วมชั้นเป็นแหล่งโครงสร้างความรู้ และเป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ (Sources of Structures and Support) ผู้เรียนแบบนี้เห็นอาจารย์เป็นที่พึ่งในเรื่องแนวทางการศึกษา และต้องการให้อาจารย์คอยบอกว่าควรจะทำอะไร

3. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนแบบนี้จะเป็นคนที่มีความรู้สึกว่าเขาจะสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมกันแสดงความคิดเห็น และร่วมกันใช้ความสามารถที่ทุกคนมีอยู่ เขาเป็นคนพยายามร่วมมือกับอาจารย์ และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอน ชอบที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นที่ซึ่งเหมาะสำหรับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) และเรียนรู้เนื้อหาวิชา

4. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่ไม่สนใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียน โดยทั่วไปเขาไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ไม่สนใจในสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน มีความคิดว่าการเรียนในชั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

5. แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนแบบนี้มักจะเป็นคนที่เรียนรู้ด้วยการพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เขาจะมีความรู้สึกว่าเขาจะต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ในชั้นเรียนเพื่อที่จะได้รับรางวัล เช่น ระดับคะแนนที่ดีกว่า หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ เขาคิดว่าการเรียนในห้องเรียนจะต้องมีการแพ้หรือชนะ และเขาจะต้องเป็นผู้ชนะเสมอ

6. แบบมีส่วนร่วม (Participant) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบที่จะไปเรียนในชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนให้ได้มากที่สุดจากชั้นเรียน เขาจะมีความรู้สึกว่าเขาจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่เขาจะมีส่วนร่วมน้อยมากถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรหรือกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

คอลบ และคนอื่น ๆ (Kolb and others. 1984 : 25-153) ได้แบ่งแบบการเรียนรู้ ออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้ คือ

1. แบบนักคิดอเนกนัย (Diverger) เป็นคนที่มีความสามารถในการรับรู้ และสร้างจินตนาการต่าง ๆ ขึ้นเอง สามารถได้ตรงจจนสามารถมองเห็นภาพโดยรวม (Gestalt) จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลาย เช่น ในการระดมสมอง (Brainstorming) คนเหล่านี้จะให้ความสนใจแก่บุคคล วัฒนธรรมต่าง ๆ มักเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ และมักใช้อารมณ์ ตัวอย่างของบุคคลประเภทนี้มักมีพื้นฐานทางด้านมนุษยศาสตร์และศิลปศาสตร์ เช่น นักแนะแนว ผู้จัดการฝ่ายบุคคล เป็นต้น

2. แบบนักดูดซึม (Assimilator) เป็นคนที่มีความสามารถในการสรุปหลักการ ความสนใจในทฤษฎีต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับประสบการณ์จริงค่อนข้างน้อย แต่สนใจหลักการเชิงนามธรรมมากกว่า ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติและมักไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ ตัวอย่างของบุคคลในกลุ่มนี้มักอยู่ใน สาขาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน สาขาคณิตศาสตร์ และในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

3. แบบนักคิดเอกนัย (Converger) เป็นคนที่มีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมไปใช้ในการปฏิบัติ สามารถสรุปวิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียวที่จะสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ ฮัตสัน (Wolfe and Kolb, 1984 : 131 ; อ้างอิงมาจาก Hudson, 1966) พบว่าคนลักษณะนี้ไม่ชอบใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา แต่ใช้เหตุผล ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าทำงานกับบุคคล มักมีความสนใจเฉพาะเจาะจงในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ และจะมีความเชี่ยวชาญในสิ่งนั้น ตัวอย่างของบุคคลเหล่านี้มักอยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ เช่น วิศวกร เป็นต้น

4. แบบนักปรับปรุ้ง (Accommodator) เป็นผู้ที่ชอบลงมือปฏิบัติ ชอบทดลอง จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว นักปรับปรุ้งจะมีแนวโน้มจะแก้ปัญหที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ตนเองคิดขึ้นเองในลักษณะที่ชอบลองผิดลองถูก และชอบทำงานกับบุคคล คนกลุ่มนี้มักจะมีพื้นฐานในสาขาที่ต้องใช้การประยุกต์ และใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น นักบริหาร นักการตลาด และพนักงานขาย เป็นต้น

องค์ประกอบที่มีผลต่อแบบการเรียนรู้

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ศึกษา และอธิบายถึงองค์ประกอบที่มีผลทำให้แบบการเรียนรู้ของบุคคลแตกต่างกันไป อาทิเช่น

แคนฟิลด์ และแลฟเฟอร์ตี (Canfield and Lafferty, 1970 : 374) ให้ทัศนะว่า แบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ 6 ประการ คือ

1. สภาพทางวิชาการ (Academic Conditions) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้สอน และกลุ่มเพื่อน

2. สภาพทางโครงสร้าง (Structural Conditions) ซึ่งมืองค์การ และ

สมาคมต่าง ๆ

3. สภาพความสำเร็จ (Achievement Conditions) ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย และ การแข่งขัน

4. สภาพของเนื้อหาวิชา (Content)

5. วิธีการเรียนรู้ที่นิยมชมชอบ (Mode of Preferred Learning)

6. ระดับการกระทำที่คาดหวัง (Expectation of Performance Level)

ฮิลล์ (Hill, 1971 : 375) ได้อธิบายว่าแบบการเรียนรู้เป็นผลสะท้อนมาจาก ลักษณะและความนึกคิดที่จะลงมือปฏิบัติ รวมทั้งอิทธิพลทางวัฒนธรรมซึ่งมีผลต่อการรับจนถึง การแสดงออก

คอลบ์ (Kolb, 1981 : 375) กล่าวว่า แบบการเรียนรู้เป็นผลมาจากลักษณะนิสัย ทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิมและรวมถึงแวดล้อมในปัจจุบัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความ แตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการเน้นความแตกต่างของวิธีการเรียนรู้พื้นฐาน 4 แบบ ที่ถือเป็น หลักในทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ (Experiential Learning Theory) ดังนี้

1. ประสบการณ์ตรง (Concrete Experience)

2. การสังเกตปฏิกิริยาโต้ตอบหรือการสังเกตผลสะท้อนกลับ (Reflective Observation)

3. ความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม (Abstract Conceptualization)

4. การทดลองปฏิบัติ (Active Experimentation)

ดันน์ และ ดันน์ (Dunn and Dunn, 1983 : 153) กล่าวว่า ลักษณะของแบบ การเรียนรู้ของผู้เรียนนั้นเป็นแบบใดเป็นผลมาจาก

1. สภาพแวดล้อม (Environmental) เช่น แสง เสียง อุณหภูมิ การจัดที่นั่งใน ห้องเรียน

2. สภาพทางอารมณ์ (Emotional) เช่น แรงจูงใจ ความมุ่งมั่นในการทำงาน และความรับผิดชอบ

3. สภาพทางสังคม (Sociological) เช่น การชอบทำงานเป็นรายบุคคล งานคู่ เป็นกลุ่ม และการตอบสนองในเรื่องการใช้อำนาจ

4. สภาพร่างกาย (Physical) เช่น สมรรถภาพทางร่างกาย ความต้องการ

อาหาร การพักผ่อน การเคลื่อนไหว การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

5. สภาพทางจิตใจ (Psychological) เช่น ลักษณะของโลภทัศน์ การใช้งานของสมอง ลักษณะการตอบสนอง บุคลิกลักษณะ

เคมป์ (Kemp. 1985 : 50-53) ได้เสนอผลการวิจัยซึ่งสรุปผลได้ว่า บุคคลใดจะมีแบบการเรียนรู้แบบใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังนี้คือ

1. หน้าที่ของสมองส่วนที่เรียก เฮมิซเฟียร์ (Human Brain Hemisphere Functions) ซึ่งแต่ละคนจะมีลักษณะจำเพาะของสมองแตกต่างกันออกไป

2. เจือปนของการเรียนรู้ โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนมีผลต่อความสามารถของบุคคลในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก และคนแต่ละคนจะตอบสนองต่อเจือปนของการเรียนรู้ที่ไม่เหมือนกัน

3. แบบการคิดทางการเรียนรู้ (Cognitive Learning Style) ก็จะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน

นาคยา ภักธแสงไทย (2525 : 12) กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลทำให้แบบของการเรียนรู้แตกต่างกันคือ โครงสร้างทางบุคลิกลักษณะ การหยั่งรู้ในด้านการเห็นและการฟัง อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทักษะในการพูด แบบของการหยั่งรู้และการรวบรวมข้อมูล รวมทั้งแบบแผนของการคิดที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกัน และสิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

พรชูลี อาชาวำรุง (2525 : 16) กล่าวว่า แบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลมักเป็นผลสะท้อนจากประสบการณ์เดิม รวมทั้งการศึกษาระดับต้น ๆ กระบวนการเรียนที่เคยชินมาก่อน และสิ่งแวดล้อมสังคมโดยทั่วไป

จากแนวคิด และการศึกษาของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า องค์ประกอบที่ส่งผลให้บุคคลแต่ละคนมีแบบการเรียนรู้แตกต่างกันนั้นมีมากมาย อาทิ เช่น ภาวะทางร่างกาย อารมณ์ โครงสร้างทางบุคลิกภาพ สภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่ผู้เรียนได้รับและสะสมมา ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวจะต้องมีความสัมพันธ์กัน และผสมผสานกันทำให้บุคคลมีลักษณะ หรือแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ
แบบการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรงยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ทั้งในประเทศ
และในต่างประเทศ แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่บ้าง ซึ่งผู้วิจัยนำมาเสนอ เพื่อ เป็นข้อมูลประกอบการ
ศึกษาค้นคว้าดังนี้คือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

วิลลพร พันธมนตรี (2534 : 230) ได้สร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ
ที่สำคัญตามรูปแบบของกอร์ดอน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวัดบุคลิกภาพห้าองค์
ประกอบที่สำคัญคือ การแสดงตัว ความสุภาพอ่อนโยน ความเชื่อมั่นต่อหน้าที่ ความมั่นคงทาง
อารมณ์ และสติปัญญา โดยใช้รูปแบบของกอร์ดอน แบบทดสอบฉบับนี้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 929 คน พบว่าแบบทดสอบฉบับนี้มีข้อที่สามารถจำแนกบุคลิกภาพของนักเรียนได้ชัดเจน
ทุกองค์ประกอบจำนวน 11 ข้อ คือ เป็นข้อที่มีข้อความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ทุกคู่ (10 คู่) นอกนั้นเป็นข้อที่สามารถจำแนกบุคลิกภาพของนักเรียนได้ชัดเจน
แต่ไม่ครบทุกองค์ประกอบ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่าอยู่
ในระดับปานกลาง คือ ระหว่าง 0.438 - 0.679 ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพโดยใช้สูตร
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบ กับการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น
และเพื่อนนักเรียน พบว่ามีความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ทุกองค์ประกอบ และค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยวิธีการใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้ชัดด้วย
สูตร t-test พบว่าอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกองค์ประกอบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กัท (Gough. 1962 : 191) ได้นำแบบสำรวจบุคลิกภาพซีพีไอไปวัดบุคลิกภาพ
ของนักเรียนระดับมัธยมในประเทศอิตาลี กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับมัธยมจากเมืองโคโม

(Como) 2 โรงเรียน จากเมืองฟลอเรนซ์ (Florence) 1 โรงเรียน และจากเมือง เนเปิล (Naples) อีก 1 โรงเรียน เป็นชาย 204 คน และหญิง 137 คน กลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดนี้ได้ควบคุมระดับสติปัญญาโดยให้ทำแบบวัดสติปัญญาทั่วไป ชนิดที่ไม่ใช้ภาษา (Non-verbal General Intelligence Test) ชื่อว่า D48 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของ D48 ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกัน เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจ บุคลิกภาพซีฟิโอ บรากัวว่าองค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดความสำเร็จในการเรียน (Achievement Motive Scales) คือ การทำตามผู้อื่นและการเป็นตัวของตัวเอง (Ac และ Ai) มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ย .32 และ .35 ตามลำดับในนักเรียนชาย และมีความสัมพันธ์ .33 และ .29 ในนักเรียนหญิง

แฟลเอร์ตี และ รุทเซล (Flaherty and Reutzel. 1965 : 409 - 410) ได้ทำการศึกษา เพื่อหาลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนสูง และนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยเมาท์เมอร์ซี่ (Mount Mercy College) โดยใช้คะแนนเฉลี่ย ที่ได้จากการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เขาแบ่งกลุ่ม นักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 37 คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 37 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนบุคลิกภาพด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do), การยอมรับตนเอง (Sa), ความรับผิดชอบ (Re), การทำตามผู้อื่น (Ac), และ ประสิทธิภาพทางสมอง (Ie) มากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ (Cs), การเข้าสังคม (Sy), ความอดทน (To), ความเป็นตัวของตัวเอง (Ai), และความเป็นหญิง (Fe) มากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความยืดหยุ่น (Fx) มากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ไอแซงค์ (Eysenck. 1969 : 109-112) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ

กับผลการเรียน โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น JEPI ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนชายหญิง 4,000 คน อายุ 11-12 ปี แล้วหาความสัมพันธ์กับผลการเรียนปรากฏว่าเด็กที่มีลักษณะแสดงตัวทั้งชายและหญิง มีความสามารถในการเรียนดีกว่าเด็กที่มีลักษณะเก็บตัว โดยเฉพาะทางด้านเหตุผลและภาษา และเด็กที่มีอารมณ์ไม่มั่นคงทั้งชายและหญิง มีความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกับเด็กที่มีอารมณ์มั่นคง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางด้านอารมณ์กับผลการเรียน มีลักษณะเป็นเส้นโค้ง (Curvilinear) เด็กที่มีลักษณะอารมณ์มั่นคง และเด็กที่มีอารมณ์อ่อนไหวทำงานด้านการเรียนได้ดีกว่าเด็กที่มีลักษณะด้านอารมณ์เป็นกลาง ๓ ระหว่าง 2 พวกนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีลักษณะแสดงตัว และอารมณ์อ่อนไหว จะทำงานด้านการเรียนได้ดีเฉพาะในเด็กหญิง

สมคิด ไชยยันสมบูรณ์ (2510 : 104) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างมี 52 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง 26 คน ชาย 17 คน หญิง 9 คน และนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 26 คน ชาย 16 คน หญิง 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแบบสอบถามบุคลิกภาพไฮสคูล (High School Personality Questionnaire) ซึ่งวัดบุคลิกภาพ 14 ด้าน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ความสามารถในการรับผิดชอบ และความสามารถในการบังคับตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงมีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความรับผิดชอบดีกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเอง มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2517 : 132) ได้ทำการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ แผนกศิลป์ และแผนกทั่วไปของโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา 6 แห่ง โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพซีไอโอวัดบุคลิกภาพ และใช้คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนตลอดปีวัดผลสัมฤทธิ์พบว่า

1. นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ส่วนภูมิภาค ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ส่วนกลาง ในด้านการควบคุมตนเอง (Sc) และสัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น (Ac)

นักเรียนแผนกศิลป์ส่วนภูมิภาคได้คะแนนสูงกว่านักเรียนแผนกศิลป์ส่วนกลางในด้านประสิทธิภาพทางสมอง (Ie), การเป็นตัวของตัวเอง (Ai) และการสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น (Gi) ส่วนนักเรียนแผนกทั่วไปส่วนภูมิภาคได้คะแนนสูงกว่านักเรียนแผนกทั่วไปส่วนกลางในด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) และการยอมรับตนเอง (Sa) แต่ได้คะแนนต่ำกว่าในด้านลักษณะที่พบในคนส่วนมาก (Cm)

2. นักเรียนชายส่วนภูมิภาคได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายส่วนกลาง ในด้านการยอมรับตนเอง (Sa) ส่วนนักเรียนหญิงส่วนภูมิภาคได้คะแนนสูงกว่านักเรียนหญิงส่วนกลางในด้านการควบคุมตนเอง (Sc), การทำตามผู้อื่น (Ac) และการสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น (Gi) สำหรับนักเรียนรวมทั้งหมดนักเรียนส่วนภูมิภาคได้คะแนนสูงกว่านักเรียนส่วนกลางในด้านความเป็นตัวของตัวเอง (Ai), การทำตามผู้อื่น (Ac) และการสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น (Gi)

บุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนในส่วนกลางมี 6 ด้าน คือ ด้านความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ (Cs), การเข้าสังคม (Sy), ประสิทธิภาพทางสมอง (Ie), การมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do), การยอมรับตนเอง (Sa) และการเป็นตัวของตัวเอง (Ai) และสำหรับนักเรียนในส่วนภูมิภาคมี 4 ด้าน คือ ด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do), ความรับผิดชอบ (Re), ลักษณะที่พบในคนส่วนมาก (Cm) และการทำตามผู้อื่น (Ac)

วิบูลย์ วิชาลาภรณ์ (2522 : 94) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพ กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศึกษาลูกกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศึกษาลูกโลกที่สำเร็จการศึกษาในปี 2520 จำนวน 436 คน พบว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพ 16 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กันสูง เมื่อแยกวิเคราะห์ตามวิชาเอกมากกว่าแยกวิเคราะห์อย่างอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไดเนอร์ (Diener. 1970 : 396-400) ได้ทำการศึกษาชนิดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ในมหาวิทยาลัยอาร์แคนซอ จำนวน 138 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปี

ที่ 2, 3 และ 4 การแบ่งกลุ่มตัวอย่างก็เอาความแตกต่างระหว่าง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่เป็นคะแนนเฉลี่ยกับคะแนนความถนัดทางการเรียน จากแบบสอบถามของสภาการศึกษาและการศึกษาและจิตวิทยาแห่งอเมริกา เอ.ซี.อี (The American Council On Education Psychological Examination : ACE) ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกลุ่มละ 74 คน และ 64 คน ตามลำดับ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนของบราวน์และโฮลท์ชแมน (Survey Of Study Habits And Attitudes) แบบสำรวจความสนใจในอาชีพของคูเดอร์ (Vocational Preference Record-Form II) และแบบวัดบุคลิกภาพของเอเดเวิร์ด (Personal Preference Schedule) ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนแตกต่างกัน คือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ยูซอฟ อิสเมล (Yusoff Ismail. 1983 : 2304-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษามาเลเซียที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์น อิลลินอยส์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจำนวน 126 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวนั้น มีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่เป็นประสบการณ์ตรง (Concrete Learning)
2. แรงจูงใจที่ประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรม (Abstract Learning)
3. การเลือกกลุ่มวิชาเอกต่าง ๆ และระดับชั้นเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแบบการเรียนรู้แต่ละแบบ
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นอิสระจากลักษณะสำคัญของแบบการเรียนรู้แต่ละแบบ ที่นักศึกษานิยมชมชอบ

โคกเกอร์ (Coker. 1984 : 2373-A) ได้ทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาผู้ใหญ่วัยกลาง ซึ่งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอน 2 แบบ แบบหนึ่งเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนแบบอิสระ (Independent Style Learning) ส่วนอีกแบบเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนแบบพึ่งพา (Dependent Style Learning) กับแบบการคิด 3 แบบ วิธี

การสอนของครูที่ผู้เรียนชอบและผลการเรียนปลายภาค โดยศึกษาจากนักศึกษาพยาบาล 2 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบแบบการคิด ซึ่งกลุ่มแรกสอนด้วยวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนแบบอิสระ กลุ่มที่สองสอนด้วยวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนแบบพึ่งพา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาพยาบาลมีแบบการเรียนแบบอิสระ และแบบพึ่งพามีเปอร์เซ็นต์เท่ากัน นักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย และวิธีการสอนของครูที่ผู้เรียนชอบจะเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนแบบอิสระ นอกจากนั้นค่าเฉลี่ยของผลการเรียนของผู้เรียนแบบอิสระสูงกว่าผู้เรียนแบบพึ่งพาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การ์วี และคนอื่น ๆ (Garvey and others. 1984 : 134-140) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยใช้แบบสำรวจแบบการเรียนของคอสบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเภสัชศาสตร์ พบว่านักศึกษาที่มีแบบการเรียนแตกต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่านักศึกษาที่มีแบบการเรียนแบบนักคิดเอกนิยม มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่านักศึกษาที่มีแบบการเรียนแบบนักปรับปรุง

โทธ (Toth. 1987 : 349-350-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6, 8 และ 9 ของโรงเรียนชนบททางตอนใต้ของรัฐเพนซิลเวเนียจำนวน 116 คน ผลการศึกษาพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ระดับชั้นเรียนและเพศของนักเรียนมีผลต่อการเรียน

เทเลอร์ (Thaler. 1987 : 872-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียน แบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับวิทยาลัย และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียนกับแบบการเรียน และศึกษาตัวแปรที่สามารถแบ่งแยกระหว่างนักศึกษาที่เรียนดีกับเรียนไม่ดี โดยพิจารณาจากทักษะการเรียนและแบบการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนภาคเรียนที่ 2 ในมหาวิทยาลัยเอกชนขนาดเล็กแถบชนเมืองจำนวน 281 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม ตามระดับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือแบบสำรวจนิสัยการเรียนและเจตคติ (Survey Of Study Habbits And Attitudes) และแบบสำรวจการเลือกสภาพสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อผลการเรียน (The Productivity Environment Preference Survey) ผลการวิจัยพบว่า แบบการเรียนนิสัยการเรียนและเจตคติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษา

ที่เรียนดี มีแรงจูงใจและความรับผิดชอบที่จะเรียนด้วยตนเองมากกว่าที่จะเรียนกับเพื่อน ๆ และชอบการยืดหยุ่นกับวิธีการเรียนหลาย ๆ แบบ โดยไม่ชอบเรียนด้วยวิธีที่หาผู้อื่น และนักเรียนที่เรียนเก่งจะมีนิสัยการเรียนและเจตคติที่ดีต่อการเรียน นอกจากนี้ตัวแปรที่สามารถแยกแยะนักศึกษาที่เรียนดีกับเรียนไม่ดีมี 4 ประการ คือ ความรับผิดชอบ ความยืดหยุ่น การเป็นตัวของตัวเอง และการหลีกเลี่ยงความล่าช้า

ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล (2524 : 103 -108) ได้ศึกษาแบบการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตที่มี เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี สาขาวิชาที่ต่างกัน และหาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียน 6 แบบ อันได้แก่ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง แบบอิสระ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ และ แบบแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนิสิตในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ จำนวน 570 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตชอบวิธีการเรียนแบบร่วมมือค่อนข้างสูง ชอบวิธีการเรียน แบบมีส่วนร่วม แบบฟังพา และแบบอิสระในระดับปานกลาง แต่นิสิตไม่ชอบวิธีการเรียนแบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน

2. นิสิตชายและหญิง ชอบวิธีการเรียนแบบอิสระ แบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ที่มีผลทางการเรียนสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำชอบวิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นิสิตในระดับชั้นปีต่างกันชอบวิธีการเรียนแบบฟังพาต่างกัน

5. นิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน ชอบวิธีการเรียนแบบอิสระ แบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. วิธีการเรียนแต่ละแบบมีความสัมพันธ์กัน

อุไรรัตน์ ศรีสว (2527 : 61-63) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน ประเภทผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในศึกษาเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526 ของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร จำนวน 690 คน ผลการศึกษาค้นพบว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร มีลักษณะการเรียนแบบมีส่วนร่วม

และแบบร่วมมือ อยู่ในเกณฑ์สูง แบบพึ่งพา แบบอิสระ และแบบแข่งขันอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ส่วนรูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับ เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กอบภาณุจณ์ ศรประสิทธิ์ (2529 : 90-94) ทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษาพยาบาล สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาพยาบาล ระดับปริญญาตรีจำนวน 708 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษาพยาบาล สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ชอบแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอันดับหนึ่ง และอยู่ในเกณฑ์สูง อันดับรองลงมาชอบอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

2. การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ชอบแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอันดับหนึ่ง และอยู่ในเกณฑ์สูง อันดับรองลงมาอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีแบบการเรียนรู้ 6 แบบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และสูง มีแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ชวนสิทธิ์ สุขชาติ (2532 : 127) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอกภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 442 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. นิสิตที่มีวิชาเอกต่างกันมีแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นิสิตในแต่ละวิชาเอกมีแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นิสิตที่มีเพศต่างกันมีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นิสิตต่างสถาบันมีแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ แบบหลีกเลี่ยง และแบบมีส่วนร่วม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและแบบการเรียนรู้

ทอร์กรูด (Torgrude.1980 : 1435-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพและประสบการณ์ในอาชีพกับแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนปริญญาโท และปริญญาเอก 300 คน จาก 2 สาขาวิชาที่ทำงานเกี่ยวกับสังคม แบบทดสอบที่ใช้จำเป็นต้องการวัดการพัฒนาคูณลักษณะของนักศึกษา 3 แบบ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพทางการศึกษาและลักษณะของอาชีพ จากการศึกษาพบว่า บุคลิกภาพและแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กัน คุณลักษณะทางการศึกษา และประสบการณ์ทางด้านอาชีพมีความสัมพันธ์กับแบบการเรียนรู้ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว

เพตตี (Petty. 1985 : 3621) ได้ทำการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนรู้และลักษณะความเป็นผู้นำของหัวหน้านักศึกษาในระดับวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นหัวหน้านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยฟลอริดาเซนต์ จำนวน 100 คน ผลการศึกษาพบว่า หัวหน้านักศึกษาทั้งหมดมีลักษณะบุคลิกภาพไปในทางการแสดงตัว มีไหวพริบและสัญชาตญาณ รู้จักใช้ความคิด และดุลยพินิจ นอกจากนี้ยังพบว่าหัวหน้านักศึกษาจำนวน 32 % มีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบนักปรับปรุง (Accommodators) และมีลักษณะความเป็นผู้นำแบบการงานดี มนุษย์สัมพันธ์สูง (High Task/High Relationship)

เดวิส (Davis. 1985 : 1606) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพและรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายจำนวน 50 คน นักเรียนหญิงจำนวน 50 คน โดยเป็นนักเรียนในระดับ 9, 10, 11 และ 12 ที่ได้มาโดยการสุ่ม ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบการเรียนรู้ 11 รูปแบบ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะ

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว-เก็บตัว (Extraversion-Introversion)

2. รูปแบบการเรียนรู้ 3 รูปแบบ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะ

บุคลิกภาพแบบก้ำกึ่งตัดสินใจ-รับรู้ (Judging-Perceiving)

3. รูปแบบการเรียนรู้ 7 รูปแบบ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะ

บุคลิกภาพแบบจิตสำนึก-คาดการณ (Sensing-Intuition)

4. รูปแบบการเรียนรู้ 5 รูปแบบ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะ

บุคลิกภาพแบบชอบคิด-ชอบแสดงความรู้สึก (Thinking-feeling)

จากการศึกษาค้นคว้านี้แสดงให้เห็นว่าลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้

แมค แฟดเดน (Mc.Faddan. 1986 : 60) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจในการพยาบาล รูปแบบการเรียนรู้ และลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล โดยศึกษาตัวแปรต่าง ๆ คือ อายุ เพศ การศึกษา การเลือกอาชีพ และประสบการณ์ทางการพยาบาล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลจำนวน 153 คน เป็นผู้หญิง 143 คน ผู้ชาย 10 คน ซึ่งนักศึกษาเหล่านั้นกำลังอยู่ในช่วง 3 สัปดาห์สุดท้ายของการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การตัดสินใจในการพยาบาลของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ อายุ เพศ การศึกษาหรือประสบการณ์ในการทำงาน นอกจากนี้ยังพบว่าความไวต่อการรู้สึก มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับการตัดสินใจในการพยาบาล

เบदनอค (Badenock. 1986 : 3642) ได้ทำการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้จัดการร้านค้าเพื่อประโยชน์ในการจัดการอบรมให้ความรู้ โดยได้ทำการศึกษาในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ลักษณะบุคลิกภาพที่เด่น ๆ ของผู้จัดการร้านค้า และผู้จัดการเขต
2. รูปแบบการเรียนรู้ที่เด่น ๆ ของผู้จัดการร้านค้า และผู้จัดการเขต
3. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของบุคลิกภาพ และรูปแบบการเรียนรู้

ผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะบุคลิกภาพของผู้จัดการร้านค้า และผู้จัดการเขตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ทั้งผู้จัดการร้านค้าและผู้จัดการเขตชอบรูปแบบการเรียนรู้ที่เด่นเพียงรูปแบบเดียว

มากกว่าอีก 3 รูปแบบที่เหลือ

3. ทั้งผู้จัดการร้านค้า และผู้จัดการเขตมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปตามลักษณะบุคลิกภาพ ยกเว้นลักษณะในการรับรู้ซึ่งเบคนอคได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. กลุ่มคนที่มีอาชีพแตกต่างกันจะมีลักษณะของบุคลิกภาพ และรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน
2. ทศนคติและหน้าที่ของกลุ่มบุคคลสามารถเป็นตัวกำหนดรูปแบบวิธีการ และสภาพในการจัดการอบรมให้ความรู้

3. ความแตกต่างกันในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ และรูปแบบการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มบุคคลย่อย ๆ ภายในองค์การเดียวกัน แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ และรูปแบบการเรียนรู้ในบุคคลกลุ่มย่อยของแต่ละองค์การ และผลที่ได้อาจไม่สอดคล้องกับข้อสรุปรวมของบุคคลทุกกลุ่ม

4. การรับรู้อาจจะเป็นพฤติกรรมของกลุ่ม ซึ่งถ่ายทอดได้ระหว่างบุคคลกลุ่มย่อย ๆ ขององค์การในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และการเลือกรูปแบบการเรียนรู้

ฮอกเกอร์สมิธ (Hockersmith, 1986 : 3005) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนรู้ และรูปแบบการคิด ของนักศึกษาฝึกหัดครูแห่งมหาวิทยาลัยชิพเพนส์เบิร์ก กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาฝึกหัดครูจำนวน 81 คน เป็นเพศชาย 12 คน และเพศหญิง 69 คน ผลการศึกษาพบว่าไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ และลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบการคิดและวิชาเอก ลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนรู้หรือรูปแบบการคิดกับเพศ

ฮิงเคิล (Hinkle, 1986 : 2437) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ ลักษณะบุคลิกภาพและความกังวลใจของนักศึกษาระดับวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจำนวน 75 คน เป็นเพศชาย 27 คน หญิง 48 คน ผลการศึกษาพบว่าความกังวลใจในวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความช่างสังเกต (Reflective Observation) แต่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรม (Concrete experience) นอกจากนี้ความกังวลใจในวิชาคณิตศาสตร์ยังมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Intorversion) และความรู้สึก (feeling) รูปแบบการเรียนรู้และลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องต่อ

ใบนี้คือ ประสบการณ์กับบุคลิกภาพลักษณะแสดงตัว ความช่างสังเกตกับบุคลิกภาพลักษณะเก็บตัว ความชอบทดลองกับบุคลิกลักษณะการแสดงตัว และความชอบทดลองกับการรับรู้ ความกังวลใจ ในวิชาคณิตศาสตร์ในเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอ็นทวิสเทิล และโดโรธี (Entwistle and Dorothy. 1979 : 132-143) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ วิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีนิสัยในการเรียนหรือวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และได้สรุปผลการศึกษาไว้ว่านักศึกษาที่เรียนดีจะมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีวิธีการเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ตลอดจนมีความมั่นคงทางด้านอารมณ์

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด สรุปได้ว่ามีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งพบว่าลักษณะบุคลิกภาพบางอย่าง และแบบการเรียนรู้บางแบบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่บุคลิกภาพหัวข้อประกอบที่สำคัญยังไม่มีการนำไปศึกษา จึงยังไม่มีหลักฐานเพียงพอสำหรับการตั้งสมมติฐานที่มุ่งไปทิศทางใดทิศทางหนึ่ง จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพหัวข้อประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อประโยชน์ในการนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายในการผลิตบัณฑิตต่อไป

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. บุคลิกภาพหัวข้อประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. องค์ประกอบของบุคลิกภาพ หรือแบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างน้อยหนึ่งอย่างส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะ
ศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบัน
อุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1073 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะ
ศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบัน
อุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน ซึ่งเลือกมาโดย
การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีมหาวิทยาลัยเป็นชั้น (Strata)
ของการสุ่ม มีนิสิตนักศึกษาเป็นหน่วยของการสุ่ม (Sampling Unit) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

ขั้นที่ 1 คำนวณหาขนาดที่เพียงพอของกลุ่มตัวอย่างที่จะเป็นตัวแทนของประชากร
เพื่อนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าด้วยความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ ($\alpha = .05$) โดยใช้สูตร
ของ ยามาเน่ (ลิ่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 261 ; อ้างอิงมาจาก Yamane.
1967 : 887) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 291 คน

ขั้นที่ 2 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอของประชากร แยกตามมหาวิทยาลัย
โดยใช้สูตรของ นิยม บุราคำ (2517 : 163) ได้จำนวนกลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามมหาวิทยาลัยแล้วดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple
Random Sampling) ดังรายละเอียดใน ตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ศรีนครินทรวิโรฒ	409	111
จุฬาลงกรณ์	251	68
ศิลปากร	127	34
เกษตรศาสตร์	286	78
รวม	1073	291

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยแบบวัด 2 ฉบับ คือ

1. แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิกแมน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า 1-5 โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบวัดฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา มีข้อความเกี่ยวกับข้อมูลของนิสิตนักศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิกแมน คือ การแสดงตัว ความสุภาพอ่อนโยน ความซื่อตรงต่อหน้าที่ ความมั่นคงทางอารมณ์ และสติปัญญา แบบวัดจะประกอบด้วยข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ มีจำนวน 50 ข้อ

2. แบบวัดแบบการเรียนรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า 1-5 โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

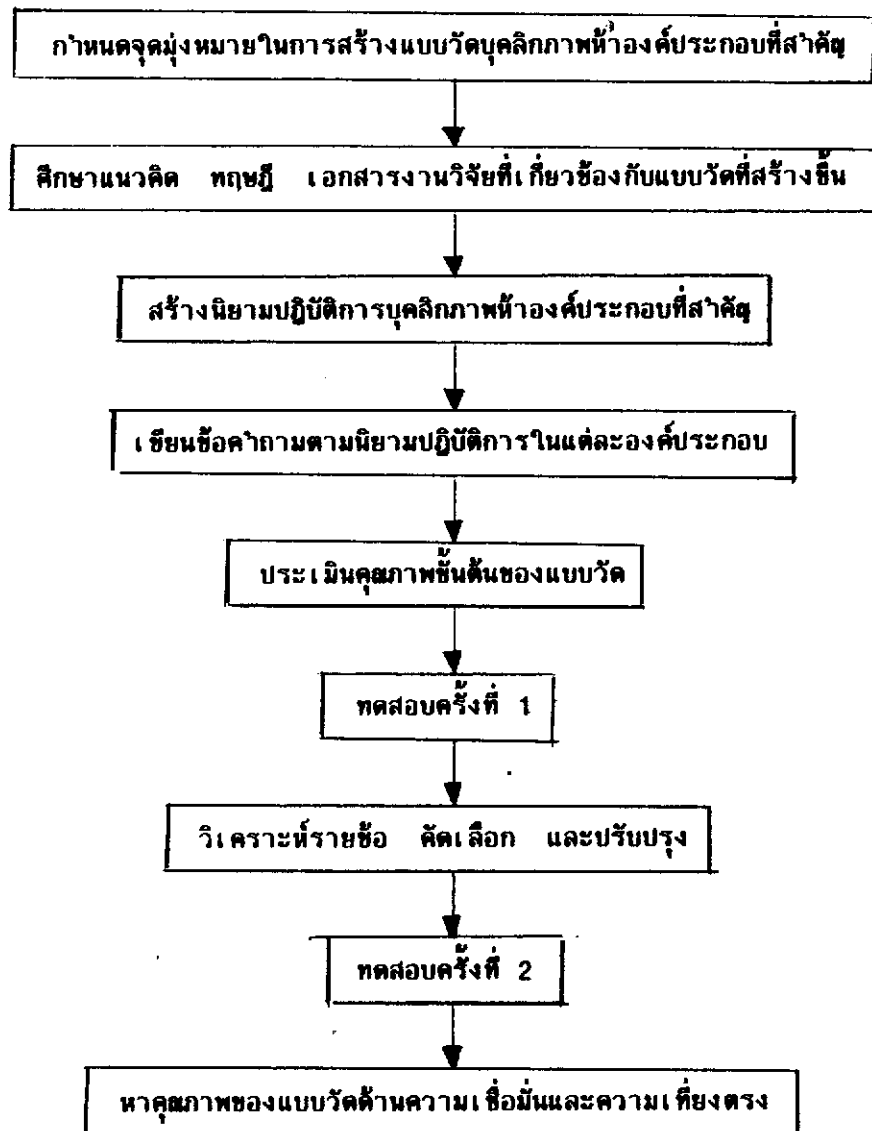
แบบวัดฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา มีข้อความเกี่ยวกับข้อมูลของนิสิตนักศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดแบบการเรียนรู้ 5 แบบ คือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบแข่งขัน แบบวัดจะประกอบด้วยข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละแบบการเรียนรู้ มีจำนวน 50 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิกแมน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า 1-5 โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีขั้นตอนการสร้างดัง ภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้องค้ประกอบที่สำคัญ

จากภาพประกอบ 2 เป็นการแสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิ๊กแมน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

1.1 เพื่อสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

1.2 เพื่อนำคะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ของนิสิตนักศึกษา

ระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เขต กรุงเทพมหานคร มาศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. วางแผนการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่สร้างขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิ๊กแมน

2.2 ศึกษารูปแบบการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating-Scale) 5 ระดับ

2.3 สร้างนิยามปฏิบัติการบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกภาพจากการจัดแบ่งลักษณะต่าง ๆ ออกเป็น 5 องค์ประกอบของเซปลินและบัคเนอร์ (Chaplin and Buckner. 1988 : 509-530) และจากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิ๊กแมน (Digman. 1989 : 196-214) พร้อมทั้งการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญตามรูปแบบกอร์ดอนของวิลลพร พันธุมตรี (2534 : 36-46)

3. การเขียนข้อคำถาม

3.1 เขียนข้อคำถามวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของดิ๊กแมน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อคำถามที่เป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ จำนวน 125 ข้อ

3.2 นำแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ทั้งฉบับที่ได้จากข้อ 3.1 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพิจารณา เกณฑ์ในการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันเป็นรายชื่อความ 3 ใน 5 ท่าน ถือว่าชื่อความนั้นใช้ได้ ซึ่งผลจากการที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา

ผู้วิจัยพบว่าข้อความที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกัน 3 ใน 5 ท่าน มีจำนวน 80 ข้อ

4. การทดลองแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

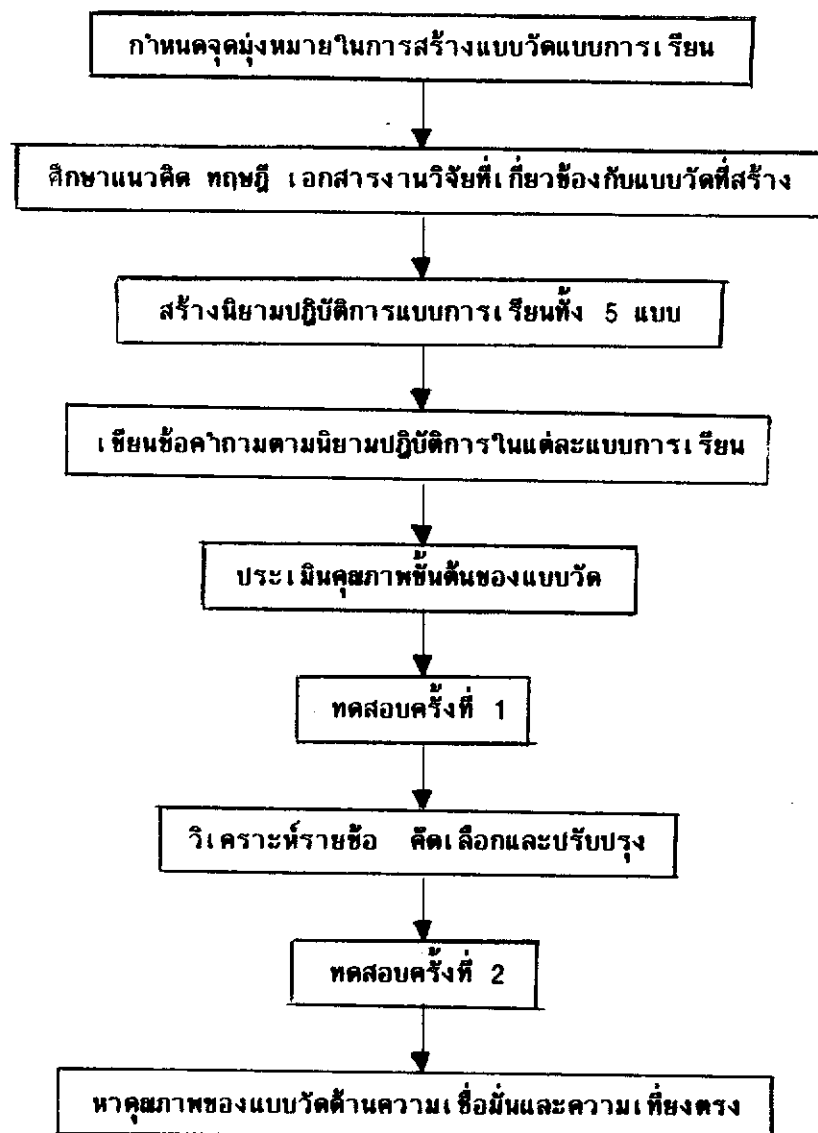
4.1 ทดลองแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญครั้งที่ 1 นำแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 100 คน

4.2 นำผลการทดสอบที่ได้จากข้อ 4.1 ไปวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ t -test และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปตามเกณฑ์ของ เอ็ดวาร์ด (Edward. 1957 : 153) รวมทั้งปรับปรุงข้อสอบที่ไม่ดีในแต่ละองค์ประกอบเพื่อใช้ในการวิจัย จำนวน 50 ข้อ

4.3 นำแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่ได้จากการคัดเลือกตามเกณฑ์และปรับปรุงจากการทดสอบครั้งที่ 1 ไปทดสอบกับนิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 291 คน

4.4 นำผลจากการทดสอบที่ได้จากข้อ 4.3 ไปวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญด้านความเชื่อมั่น (ดูตาราง 4 หน้า 69) และ ความเที่ยงตรง (ดูตาราง 6 หน้า 72) และนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ พร้อมทั้งทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. แบบวัดแบบการเขียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า 1-5 โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนการสร้างดัง ภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 เป็นการแสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดแบบการเรียน

จากภาพประกอบ 3 เป็นการแสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้

1.1 เพื่อสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้

1.2 เพื่อนำคะแนนจากแบบวัดแบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร มาศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

2. วางแผนสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดที่สร้างขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้

2.2 ศึกษารูปแบบการสร้างแบบวัดแบบการเรียนรู้ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

2.3 สร้างนิยามปฏิบัติการแบบการเรียนรู้ทั้งห้าแบบ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างนิยามปฏิบัติการแบบการเรียนรู้ทั้งห้าแบบ โดยดัดแปลงจากแนวคิดของกราส์ซา และไรซ์แมน

3. การเขียนข้อคำถาม

3.1 เขียนข้อคำถามวัดแบบการเรียนรู้ทั้งห้าแบบ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อความที่เป็นตัวแทนของแต่ละแบบการเรียนรู้ จำนวน 125 ข้อ

3.2 นำแบบวัดแบบการเรียนรู้ทั้งฉบับที่ได้จากข้อ 3.1 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณา เสนอแนะในการพิจารณาถ้าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันเป็นรายข้อความ 3 ใน 5 ท่าน ถือว่าข้อความนั้นใช้ได้ ซึ่งผลจากการที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาผู้วิจัยพบว่า ข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกัน 3 ใน 5 ท่าน มีจำนวน 80 ข้อ

4. การทดลองแบบวัดแบบการเรียนรู้

4.1 ทดลองแบบวัดแบบการเรียนรู้ครั้งที่ 1 นำแบบวัดแบบการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ไปทดสอบกับนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 100 คน

4.2 นำผลการทดสอบที่ได้จากข้อ 4.1 ไปวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ t -test และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปตามเกณฑ์ของ เอ็ดวาร์ด (Edward. 1957 : 153) รวมทั้งปรับปรุงข้อคำถามที่ไม่ดีในแต่ละแบบการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 50 ข้อ

4.3 นำแบบวัดแบบการเรียนรู้ที่ได้จากการคัดเลือกตามเกณฑ์ และปรับปรุงจากการทดสอบครั้งที่ 1 ไปทดสอบกับนิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 291 คน

4.4 นำผลจากการทดสอบที่ได้จากข้อ 4.3 ไปวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดแบบการเรียนรู้ ด้านความเชื่อมั่น (ดูตาราง 5 หน้า 70) และความเที่ยงตรง (หน้า 74) และนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ พร้อมทั้งทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลักษณะและตัวอย่างแบบวัดบุคลิกภาพอ้างอิงประกอบที่สำคัญและแบบวัดแบบการเรียนรู้

1. แบบวัดบุคลิกภาพอ้างอิงประกอบที่สำคัญเป็นแบบวัดซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ หรือเติม

ข้อความลงในช่องว่าง ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. รหัสประจำตัวนิสิตนักศึกษาคือ.....

3. สถาบันที่ท่านกำลังศึกษา

☐

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

☐

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

☐

มหาวิทยาลัยศิลปากร

☐

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. สาขาวิชาเอกที่ท่านกำลังศึกษา.....

ตอนที่ 2 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

คำชี้แจง แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ จะมีข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึก
ความคิดเห็น และลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไปทั้งหมด 50 ข้อ
ให้ท่านพิจารณาประเมิน ความรู้สึก ความคิดเห็น และ ลักษณะพฤติกรรม
ของท่านโดยทั่ว ๆ ไป ตามสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด โดย
ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือตามเงื่อนไขต่อไปนี้

- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 5 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น มากที่สุด
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 4 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น มาก
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 3 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น ปานกลาง
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 2 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น น้อย
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 1 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น น้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
	<u>องค์ประกอบที่ 1 : การแสดงตัว (Extraversion)</u>					
0	ข้าพเจ้าชอบการสมาคมกับบุคคลอื่น					
00	ข้าพเจ้าชอบแสวงหาเพื่อนใหม่อยู่เสมอ					
	<u>องค์ประกอบที่ 2 : ความสุภาพอ่อนโยน (Agreeableness)</u>					
0	ข้าพเจ้าพูดจาไพเราะอ่อนหวานเวลาเข้าสมาคม					
00	ข้าพเจ้าให้ความเคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส					
	<u>องค์ประกอบที่ 3 : ความซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientiousness)</u>					
0	ข้าพเจ้ากระทำตามหน้าที่ด้วยความรอบคอบ และระมัดระวัง					
00	ข้าพเจ้าให้ความเสมอภาคในการทำงานต่อบุคคลทุกคน					
	<u>องค์ประกอบที่ 4 : ความมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability)</u>					
0	ข้าพเจ้าเก็บความรู้สึกได้ดี					
00	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้					
	<u>องค์ประกอบที่ 5 : สติปัญญา (Intellect)</u>					
0	ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี					
00	ข้าพเจ้าชอบวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล					

2. แบบวัดแบบการเขียน เป็นแบบวัดซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ หรือเติม

ข้อความลงในช่องว่าง :..... ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. รหัสประจำตัวนิสิตนักศึกษาคือ.....

3. สถาบันที่ท่านกำลังศึกษา

☐

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

☐

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

☐

มหาวิทยาลัยศิลปากร

☐

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. สาขาวิชาเอกที่ท่านกำลังศึกษา.....

ตอนที่ 2 แบบวัดแบบการเรียนรู้

คำชี้แจง แบบวัดแบบการเรียนรู้จะมีข้อความเกี่ยวกับ ความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะการปฏิบัติ ที่ท่านมีต่อการเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ทั้งหมด 50 ข้อ ให้ท่านพิจารณาประเมินความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะการปฏิบัติ ที่ท่านมีต่อการเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ตามสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลง ในช่องว่างทางขวามือตามเงื่อนไขต่อไปนี้

- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 5 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นมากที่สุด
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 4 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นมาก
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 3 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นปานกลาง
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 2 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นน้อย
- ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 1 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
	<u>แบบการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)</u>					
0	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ต่างคนต่างใช้ความคิดของตนเอง					
00	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์กำหนดว่าต้องเรียนอะไรบ้าง					
	<u>แบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)</u>					
0	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้การสอนที่อาจารย์เป็นผู้กำหนดแนวทางให้					
00	ในการเรียนข้าพเจ้าชอบที่จะจด หรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญ ที่อาจารย์ เน้น					
	<u>แบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)</u>					
0	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในชั้นเรียน เป็นสิ่งน่าเบื่อหน่าย					
00	ข้าพเจ้าจะทำการบ้าน หรืองานที่อาจารย์มอบหมายเมื่อใกล้เวลาส่ง					
	<u>แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)</u>					
0	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกัน					
00	ข้าพเจ้าชอบการทำงานที่ต้องร่วมมือกันวางแผน และรับผิดชอบร่วมกันหลายคน					
	<u>แบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)</u>					
0	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขัน เพื่อชัยชนะ					
00	ข้าพเจ้าชอบที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีความสามารถเหนือคนอื่น					

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. วางแผนการในการดำเนินการสอบ ติดต่อขอความร่วมมือจากทางสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำแบบวัดไปสอบกับนิสิตนักศึกษา โดยผู้วิจัยดำเนินการสอบด้วยตนเอง
2. คัดลอกคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบวัดทั้ง 2 ฉบับที่เตรียมไว้ไปทดสอบกับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสอบ
4. นำผลที่ได้จากการทดสอบไปวิเคราะห์หาค่าสถิติ และทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรม SPSS-x

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (SE_{meas})
2. ค่าสถิติที่ใช้ในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 คำนวณหาขนาดที่เพียงพอของกลุ่มตัวอย่าง ที่จะเป็นตัวแทนของประชากร จากสูตร (ลิ้น สายยศ และอังคณา สายยศ 2531 : 261 ; อ้างอิงมาจาก Yamane. 1967 : 887)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

- เมื่อ n แทน ขนาดที่เพียงพอของกลุ่มตัวอย่าง
 N แทน ขนาดของประชากร
 e แทน ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ยอมให้
 เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 %

2.2 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอของประชากร แยกตาม
 มหาวิทยาลัยจากสูตร (นิยม บำรุงคำ. 2517 : 163)

$$opt = \left\{ \frac{N_h}{\sum_{h=1}^L N_h} \right\} n_o$$

- เมื่อ opt n_h แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอในแต่ละมหาวิทยาลัย
 N_h แทน ขนาดของประชากร (หรือจำนวนนิสิตนักศึกษา) ในแต่ละมหาวิทยาลัย

- $\sum_{h=1}^L N_h$ แทน ผลรวมของขนาดประชากรในทุกมหาวิทยาลัย
 n_o แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการสุ่ม

3. ค่าสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ

3.1 วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าอำนาจ
 จำแนก โดยใช้ t -test แบบเทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและต่ำ .

3.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด จากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha
 Coefficient) (อนันต์ ศรีโสภ. 2525 : 73)

$$\infty = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

- เมื่อ ∞ แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
 n แทน จำนวนข้อสอบของแบบวัด
 s_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
 s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด
 $\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

3.3 ค่าความเที่ยงตรงของแบบวัด

3.3.1 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)

จากการใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยจากสูตร (สุรินทร์ ศลโกสม. 2524 : 289)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที

$\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบนั้น
หรือแบบการเรียนนั้นมาก

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบนั้น
หรือแบบการเรียนนั้นน้อย

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบ
นั้นหรือแบบการเรียนนั้นมาก

S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบ
นั้นหรือแบบการเรียนนั้นน้อย

N_1 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบนั้นหรือ
แบบการเรียนนั้นมาก

N_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบนั้นหรือ
แบบการเรียนนั้นน้อย

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในองค์ประกอบที่สำคัญ แบบ
การเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากสูตร สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson
Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2531 : 70)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้ t -test
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2522 : 226)

$$t = r \sqrt{\frac{N-2}{1-r^2}}$$

เมื่อ t แทน ค่าจากการแจกแจงแบบที

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

N แทน จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง

6. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) (Kerlinger and Pedhazur. 1973 : 75) จากสูตร

$$R^2_{y.123\dots m} = \sum \beta_i r_{iy}$$

เมื่อ $R_{y.123\dots m}$ แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระ
กับตัวเกณฑ์ (Y)

β_i แทน ค่า Beta-Weight ของตัวแปรอิสระตัวที่ i

r_{iy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระตัวที่ i

7. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ จากสูตร (Kerlinger and Pedhazur. 1973 : 75)

$$F = \frac{R^2 / m}{(1 - R^2) / (N - m - 1)}$$

เมื่อ F แทน ค่าการแจกแจงแบบเอฟ (F - distribution)

R แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

m แทน จำนวนตัวแปรอิสระ

8. คัดเลือกตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดระหว่างตัวพยากรณ์ทั้งหลายโดยใช้วิธี Stepwise Multiple Regression.

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อความสะดวกในการนำเสนอ ผู้วิจัยได้เสนอสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
n	แทน	จำนวนข้อของแบบวัด
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบวัด
X_1	แทน	องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการแสดงตัว
X_2	แทน	องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน
X_3	แทน	องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่
X_4	แทน	องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์
X_5	แทน	องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านสติปัญญา
X_6	แทน	แบบการเรียนแบบอิสระ
X_7	แทน	แบบการเรียนแบบพึ่งพา
X_8	แทน	แบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง
X_9	แทน	แบบการเรียนแบบร่วมมือ
X_{10}	แทน	แบบการเรียนแบบแข่งขัน
Y	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษา (G.P.A)

t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t (t-Distribution)
F	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ F (F-Distribution)
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์ หรือประสิทธิภาพของการพยากรณ์
S.E.meas	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นลำดับดังนี้

1. คุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบวัดแบบการเรียนรู้
2. ค่าสถิติพื้นฐาน ของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์
4. การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบถ้วนตามแบบแผนการวิจัยที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ดังนี้

1. คุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบวัดแบบการเรียนรู้
 - 1.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบวัด

แบบการเรียน เมื่อทดสอบกับนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
จำนวน 100 คน ได้ผลดังแสดงในตาราง 2 และ ตาราง 3

ตาราง 2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

องค์ประกอบของบุคลิกภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ด้านการแสดงตัว	4.6823- 6.8649
ด้านความสุภาพอ่อนโยน	4.8935-10.4652
ด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่	4.5626- 7.6681
ด้านความมั่นคงทางอารมณ์	5.2156- 8.3349
ด้านสติปัญญา	5.8069- 9.8995

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง 4.5626 ถึง 10.4652 โดยแบบวัดบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยนมีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด และแบบวัดบุคลิกภาพด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุด ซึ่งจะเห็นว่าแบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกสูงกว่าเกณฑ์ (t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป)

ตาราง 3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดแบบการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้	ค่าอำนาจจำแนก
แบบอิสระ	4.1603 - 7.7045
แบบพึ่งพา	3.6596 - 5.8537
แบบหลีกเลี่ยง	4.4481 - 9.6987
แบบร่วมมือ	4.5491 - 10.2514
แบบแข่งขัน	4.9803 - 8.1150

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดแบบการเรียนรู้แต่ละแบบมีค่าอยู่ระหว่าง 3.6596 ถึง 10.2514 โดยแบบวัดแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด และแบบวัดแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุด ซึ่งจะเห็นว่าแบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกสูงกว่าเกณฑ์ (t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป)

1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบวัดแบบการเรียนรู้ หาโดยใช้สูตร Alpha-Coefficient และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดได้ผลดัง ตาราง 4 และ ตาราง 5

ตาราง 4 ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด ของ
แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

องค์ประกอบของบุคลิกภาพ	r_{tt}	S.E.meas
ด้านการแสดงตัว	.6932	2.5609
ด้านความสุภาพอ่อนโยน	.8102	1.9307
ด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่	.7095	2.3446
ด้านความมั่นคงทางอารมณ์	.6175	2.8824
ด้านสติปัญญา	.8158	2.0725

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง .6175 ถึง .8158 โดยที่แบบวัดบุคลิกภาพด้านสติปัญญามีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด และแบบวัดบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญมีค่าอยู่ระหว่าง ± 1.9307 ถึง ± 2.8824 โดยที่แบบวัดบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดสูงสุด และแบบวัดบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยนมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดต่ำสุด

ตาราง 5 ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด ของ
แบบวัดแบบการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้	r_{tt}	S.E.meas
แบบอิสระ	.6796	2.5518
แบบพึ่งพา	.6431	2.6002
แบบหลีกเลี่ยง	.7380	1.9152
แบบร่วมมือ	.6631	2.6036
แบบแข่งขัน	.7969	2.5778

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบการเรียนรู้แต่ละแบบมีค่าอยู่ระหว่าง .6431 ถึง .7969 โดยที่แบบวัดแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด และแบบวัดแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดของแบบวัดแบบการเรียนรู้มีค่าอยู่ระหว่าง ± 1.9152 ถึง ± 2.6036 โดยที่แบบวัดแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดสูงสุด และแบบวัดแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดต่ำสุด

1.3 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบวัด
บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบวัดแบบการเรียนรู้ หาโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่มีคุณลักษณะนั้น ๆ มากกับน้อย ในแต่ละองค์ประกอบหรือแต่ละแบบการเรียนรู้ นิสิตนักศึกษาที่รู้จักว่าเป็นกลุ่มที่มีคุณลักษณะมากหรือน้อย ในแต่ละองค์ประกอบหรือแต่ละแบบการเรียนรู้ได้จากการประเมินพฤติกรรมของเพื่อนนิสิตนักศึกษาด้วยกัน นิสิตนักศึกษาคณะใดมีเพื่อนประเมินให้ 60 % ขึ้นไปจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนทั้งหมด ถือว่าอยู่กลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบหรือแบบการเรียนนั้นมาก นิสิตนักศึกษาคณะใดมีเพื่อนประเมินให้ต่ำกว่า 25 % ลงไปจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนทั้งหมด

ถือว่าอยู่กลุ่มที่มีคุณลักษณะในองค์ประกอบ หรือแบบการเรีนนั้นน้อย ซึ่งผลปรากฏดังตาราง 6
และ ตาราง 7

ตาราง 6 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

องค์ประกอบของบุคลิกภาพ	กลุ่มที่มีคุณลักษณะ	N	$\bar{X}$	S^2	t
ด้านการแสดงตัว (X_1)	มาก	11	44.1818	0.9636	27.0130**
	น้อย	11	25.5455	4.2727	
ด้านความสุภาพอ่อนโยน (X_2)	มาก	11	49.2727	0.8182	30.7429**
	น้อย	11	31.9091	2.6909	
ด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ (X_3)	มาก	11	46.7273	11.4182	14.3802**
	น้อย	11	30.9091	1.8901	
ด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (X_4)	มาก	11	41.4545	9.4727	17.0905**
	น้อย	11	24.0000	2.0000	
ด้านสติปัญญา (X_5)	มาก	11	45.3636	2.6545	11.14455**
	น้อย	11	30.9091	14.8909	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญที่ผู้วิจัย
สร้างมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกองค์ประกอบ
โดยมีค่าตั้งแต่ 11.4455 ถึง 30.7429 ซึ่งบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน มีค่าความ
เที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงสุด และบุคลิกภาพด้านสติปัญญามีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง
ต่ำสุด

ตาราง 7 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดแบบการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้	กลุ่มที่มีคุณลักษณะ	N	$\bar{X}$	S^2	t
แบบอิสระ (X_6)	มาก	11	44.0909	3.4909	23.7774**
	น้อย	11	25.0000	3.6000	
แบบพึ่งพา (X_7)	มาก	11	44.1818	7.1636	17.2090**
	น้อย	11	24.8182	6.7636	
แบบหลีกเลี่ยง (X_8)	มาก	11	39.6364	10.4545	21.8297**
	น้อย	11	14.8182	3.7636	
แบบร่วมมือ (X_9)	มาก	11	46.6364	7.8545	18.9709**
	น้อย	11	29.5455	1.0727	
แบบแข่งขัน (X_{10})	มาก	11	42.1818	3.1636	21.4368**
	น้อย	11	17.4545	11.4727	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดแบบการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกแบบการเรียนโดยมีค่าตั้งแต่ 17.2090 ถึง 23.7774 ซึ่งแบบการเรียนแบบหิงหามีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงสุดและแบบการเรียนแบบหิงหามีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างต่ำสุด

2. สถิติพื้นฐาน ของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนแต่ละแบบของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ปรากฏผลดังตาราง 8 และ ตาราง 9

ตาราง 8 สถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

องค์ประกอบของบุคลิกภาพ	N	n	$\bar{X}$	S.D.
ด้านการแสดงตัว (X_1)	291	10	34.8591	4.6235
ด้านความสุภาพอ่อนโยน (X_2)	291	10	41.1512	4.4316
ด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ (X_3)	291	10	39.7698	4.3500
ด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (X_4)	291	10	33.0859	4.6605
ด้านสติปัญญา (X_5)	291	10	37.0928	4.8290

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ เมื่อศึกษากับนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าอยู่ระหว่าง 33.0859 ถึง 41.1512 โดยบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ส่วนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 4.3500 ถึง 4.8290 โดยบุคลิกภาพด้านสติปัญญามีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด และบุคลิกภาพด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุด

ตาราง 9 สถิติพื้นฐานของแบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

แบบการเรียนรู้	N	n	$\bar{X}$	S.D.
แบบอิสระ (X_6)	291	10	34.7698	4.5081
แบบพึ่งพา (X_7)	291	10	33.3780	4.3519
แบบหลีกเลี่ยง (X_8)	291	10	35.2337	3.7417
แบบร่วมมือ (X_9)	291	10	37.9175	4.4852
แบบแข่งขัน (X_{10})	291	10	31.6289	5.7199

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของแบบการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีค่าอยู่ระหว่าง 31.6289 ถึง 37.9175 โดยแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ส่วนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 3.7417 ถึง 5.7199 โดยแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงสุด และแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมีค่าความความเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำสุด

3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกลักษณะที่องค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ปรากฏผลดังตาราง 10

ตาราง 10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ
แบบการเขียนแต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

แบบวัด	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	Y
X ₁	1.0000	.4910**	.3872**	.2934**	.5730**	.3837**	.2251**	.4097**	.5588**	.3772**	-.0521
X ₂		1.0000	.5926**	.2436**	.4154**	.2867**	.3199**	.4086**	.4841**	.1757**	.1389*
X ₃			1.0000	.4609**	.4382**	.2953**	.1625**	.2262**	.3709**	.1448**	.0800
X ₄				1.0000	.3167**	.2140**	-.0820	.0953	.2308**	-.0221	-.0885
X ₅					1.0000	.6213**	.1529**	.3068**	.4549**	.3436**	.0585
X ₆						1.0000	.2468**	.3264**	.3983**	.3801**	.0882
X ₇							1.0000	.5102**	.4394**	.3687**	.0903
X ₈								1.0000	.8762**	.3547**	.0721
X ₉									1.0000	.3815**	.0650
X ₁₀										1.0000	-.0479

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

R_{Y.123...10} = .2739

R² = .075

F = 2.2706*

R_{Y.123...10} = .2739

R² = .075

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างบุคลิกภาพ หัวองค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละองค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง .2436 ถึง .5926 ซึ่งความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกองค์ประกอบ โดยที่บุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน กับบุคลิกภาพด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุด และบุคลิกภาพด้านความซื่อตรงต่อหน้าที่ กับบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบการเรียนแต่ละแบบ มีค่าอยู่ระหว่าง .2468 ถึง .8862 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกแบบการเรียน โดยที่แบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง กับแบบการเรียนแบบร่วมมือมีความสัมพันธ์กันสูงสุด และแบบการเรียนแบบอิสระ กับแบบการเรียนแบบพึ่งพามีความสัมพันธ์กันต่ำสุด

ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพหัวองค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละองค์ประกอบ กับแบบการเรียนแต่ละแบบ มีค่าอยู่ระหว่าง -.0221 ถึง .6213 ซึ่งบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ กับแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง บุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ กับแบบการเรียนแบบพึ่งพา และบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์กับแบบการเรียนแบบแข่งขัน มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ กับแบบการเรียนแต่ละแบบมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่

และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ บุคลิกภาพหัวองค์ประกอบที่สำคัญ และแบบการเรียนพบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง -.0521 ถึง .1389 ซึ่งบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ และแบบการเรียนแต่ละแบบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพหัวองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนแต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .2739 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในการค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนที่ดี ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ด้วย

วิธี Stepwise Regression โดยการเลือกตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์สูงสุดกับตัวแปรตาม
เข้าในการวิเคราะห์เป็นอันดับแรก แล้วเลือกตัวแปรอิสระที่มีค่าสหสัมพันธ์ส่วนย่อย (Partial
Correlation) สูงสุดของตัวแปรอิสระที่เหลือเพิ่มเข้าทีละตัวตามลำดับ จากนั้นทดสอบความ
แตกต่างระหว่างค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เพิ่มตัวแปรอิสระแล้ว โดยการทดสอบค่า F
(F-test) ดังแสดงในตาราง 11 และ ตาราง 12

ตาราง 11 การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และ แบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นที่ 1

ชั้นที่ 1 : x_2

การวิเคราะห์ความแปรปรวน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	1.6005	1.6005	5.6878*
Residual	289	81.3225	.2814	
Total	290	82.9230		

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อย

	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อย
$r_{y1.2}$	-.1395
$r_{y3.2}$	-.0030
$r_{y4.2}$	-.1274
$r_{y5.2}$	.0008
$r_{y6.2}$	.0510
$r_{y7.2}$	.0490
$r_{y8.2}$	.0170
$r_{y9.2}$	-.0026
$r_{y10.2}$	-.0742

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดที่ถูกเลือก
 เข้ามาก่อน คือองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน (X_2) เมื่อทดสอบค่า
 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคูณพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาค่า
 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อยจะพบว่า องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการแสดงตัว (X_1) มี
 ค่าสูงสุด

ตาราง 12 การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และ แบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นที่ 2

ชั้นที่ 2 : x_1

การวิเคราะห์ความแปรปรวน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	2	3.1831	1.5916	5.7483**
Residual	288	79.7398	.2769	
Total	290	82.9329		

$$R = .1959$$

$$R^2 = .0384$$

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อย

	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อย
$r_{y3.21}$	.0165
$r_{y4.21}$	-.1018
$r_{y5.21}$	.0751
$r_{y6.21}$	.0967
$r_{y7.21}$	.0612
$r_{y8.21}$	.0562
$r_{y9.21}$	.0626
$r_{y10.21}$	-.0288

ตาราง 12 (ต่อ)

การวิเคราะห์ความแปรปรวน				
Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	3	4.0097	1.3366	4.8610
Residual	287	78.9132	.2750	
Total	290	82.9229		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 ตัวแปรอิสระที่ถูกเลือกเข้าอันดับที่ 2 คือองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการแสดงตัว (x_1) เมื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคือพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อยจะพบว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (x_4) มีค่าสูงสุด แต่เมื่อเพิ่มองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ (x_4) เข้าไป พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคือเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรอิสระที่เพิ่มขึ้นส่งผลน้อยมาก และเมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระตัวอื่น ๆ เข้าไปก็ให้ผลเช่นเดียวกัน คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคือเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่าตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ได้แก่ บุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน และด้านการแสดงตัว ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคือเท่ากับ .1959 และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ 3.84 %

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้ใดบ้าง ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 291 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีมหาวิทยาลัยเป็นชั้น (Strata) ของการสุ่ม มีนิสิตนักศึกษาเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบวัด 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบวัดฉบับนี้มี 50 ข้อ ประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ องค์ประกอบละ 10 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบวัดแบบการเรียนรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบวัดฉบับนี้มี 50 ข้อ ประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวแทน

ของแต่ละแบบการเรียนรู้ แบบการเรียนรู้ละ 10 ข้อ

นำแบบวัดทั้งสองฉบับไปทดสอบเพื่อตรวจสอบคุณภาพ กับนิสิตระดับปริญญาตรี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 100 คน

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีขั้นตอนดังนี้

1. วางแผนการในการดำเนินการสอบ ติดต่อขอความร่วมมือจากทางมหาวิทยาลัย
ในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำแบบวัดไปสอบกับนิสิตนักศึกษา โดยผู้วิจัย
ดำเนินการสอบด้วยตนเอง
2. คัดลอกคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์
ชั้นปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ ที่เตรียมไว้ไปสอบกับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสอบ
4. นำผลที่ได้จากการสอบไปวิเคราะห์หาค่าสถิติ และทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คุณภาพของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญและแบบวัดแบบการเรียนรู้
 - 1.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละ
องค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง ± 4.6823 ถึง ± 10.4652 และอำนาจจำแนกของแบบวัดแบบ
การเรียนรู้แต่ละแบบมีค่าอยู่ระหว่าง ± 3.6596 ถึง ± 10.2514
 - 1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แต่ละ
องค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง 0.6175 ถึง .8158 ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ
การวัด มีค่าอยู่ระหว่าง 1.9307 ถึง 2.8824 และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบการเรียนรู้
แต่ละแบบมีค่าอยู่ระหว่าง .6431 ถึง .7969 ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด

มีค่าอยู่ระหว่าง 1.9152 ถึง 2.6003

1.3 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ มีค่าตั้งแต่ 11.4455 ถึง 30.7429 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกองค์ประกอบ และค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดแบบการเรียนรู้มีค่าตั้งแต่ 17.2090 ถึง 23.7774 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. สถิติพื้นฐานของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

2.1 คะแนนเฉลี่ยของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีค่าตั้งแต่ 33.0859 ถึง 41.1512 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 4.3500 ถึง 4.8290

2.2 คะแนนเฉลี่ยของแบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีค่าตั้งแต่ 33.6289 ถึง 37.9175 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 3.7417 ถึง 5.7199

3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบมีค่าอยู่ระหว่าง .2436 ถึง .5926 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกองค์ประกอบ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบการเรียนรู้แต่ละแบบมีค่าอยู่ระหว่าง .2468 ถึง .8762 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกแบบการเรียนรู้

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ กับ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ มีค่าอยู่ระหว่าง -.0221 ถึง .6213 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ ยกเว้นบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ กับแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา บุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ กับแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง และบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ กับแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

แบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอยู่ระหว่าง $-.0521$ ถึง $.1389$ ซึ่งบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ และแบบการเรียนรู้แต่ละแบบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

3.4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ $.2739$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

4. การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

ในการค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และ แบบการเรียนรู้ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธี Stepwise Regression พบว่า ตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ได้แก่องค์ประกอบของบุคลิกภาพ ด้านความสุภาพอ่อนโยน และด้านการแสดงตัว ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ $.1959$ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ 3.84%

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญแต่ละองค์ประกอบ แบบการเรียนรู้แต่ละแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ $.2793$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ หมายความว่าองค์ประกอบของบุคลิกภาพแต่ละองค์ประกอบแบบการเรียนรู้แต่ละแบบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ แบบการเรียนรู้ ของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสอดคล้องกับที่ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2517 : 132) ได้ทำการศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าลักษณะบุคลิกภาพบางด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยังสอดคล้องกับที่ วิทยุวาริศาภากรณ์ (2522 : 94) ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่า องค์ประกอบของบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์

กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งผลการวิจัยของ ยวดี ฤาชา (2518 : 61) ได้ศึกษาพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทั้งในทางบวก และลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

2. การค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และแบบการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

ในการค้นหาองค์ประกอบของบุคลิกภาพ และ แบบการเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธี Stepwise Regression พบว่า ตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ได้แก่ บุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน และด้านการแสดงตัว ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า องค์ประกอบของบุคลิกภาพหรือแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างน้อยหนึ่งอย่างส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .1959 หมายความว่า องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน และด้านการแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน .1959 และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3.84 % จะเห็นได้ว่าเปอร์เซ็นต์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามค่อนข้างต่ำ ซึ่งอาจเนื่องจากตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแทบทุกคู่ เพราะในการเลือกตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามนั้น ตัวแปรอิสระบางตัวไม่ควรนำมาพิจารณา เนื่องจากตัวแปรอิสระนั้น ๆ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่น ๆ (autocorrelation) ซึ่งถ้ารวมตัวแปรอิสระนั้น ๆ เข้าไปด้วย จะทำให้เปอร์เซ็นต์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามมีค่าไม่สูงพอ (วิจิต หล่อจิระชุนกุล. 2524 : 131)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการวิจัยเรื่องนี้โดยจำแนกนิสิตนักศึกษาออกตามสาขาวิชาเอก และระดับชั้นปีต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาประสิทธิภาพของการผลิตบัณฑิตคณะศึกษาศาสตร์

2. ควรเพิ่มจำนวนข้อของแบบวัดในแต่ละฉบับ ในแต่ละองค์ประกอบ หรือแต่ละแบบการเรียนให้มากขึ้น เพื่อให้แบบวัดที่ใช้ในการศึกษามีคุณภาพมากขึ้น หรือหารูปแบบที่

เหมาะสมกว่านี้ของแบบวัดทั้งสองฉบับ เพื่อที่จะทำให้ผลการวิจัยมีคุณภาพและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

3. ควรทำวิจัยเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่สูงและต่ำกว่าระดับปริญญาตรี เพื่อประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา และจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมในระดับการศึกษา ระดับต่าง ๆ

4. ควรทำวิจัยเรื่องนี้ โดยศึกษาเปรียบเทียบนิสิตนักศึกษาในสาขาวิชาเอกต่าง ๆ และควรศึกษาถึงตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ซึ่งอาจมีผลกระทบหรือมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพหัว องค์กรประกอบที่สำคัญ แบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาทิ เช่น รูปแบบการสอน แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ฯลฯ

บรรณาการ

บรรณานุกรม

- กอบกาญจน์ ศรประสิทธิ์. การศึกษาแบบการ เรียนของนักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษา
พยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2529. อัดสำเนา.
- ชานลลิต์ สุชาติ. การศึกษาแบบการ เรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา.
 ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2532. อัดสำเนา.
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา
และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- นวลละอ อสุภผล. ทฤษฎีบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- นาคยา กัทรแสงไทย. ยุทธวิธีการสอนสังคมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2525.
- นิยม ปุราคำ. ทฤษฎีของการสำรวจสถิติจากตัวอย่างและการประยุกต์. กรุงเทพฯ :
ศ.ส.การพิมพ์, 2517.
- บังอร ภูภิรมย์วัฑ. การวัดบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526.
- _____. "บุคลิกภาพแห่งบุคคล," วิจัย 81. 1(1) : 41-53 ; พฤษภาคม 2524.
- ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล. แบบการ เรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์
ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2524. อัดสำเนา.
- ประสาร ไตรรัตน์วรกุล. "การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย," ใน รายงานการสัมมนาเรื่อง
ภารกิจของมหาวิทยาลัยที่สังคมไทยมุ่งหวัง. หน้า 11-37. กรุงเทพฯ : โครงการ
พัฒนามหาวิทยาลัย, 2527.
- พัชรี เกียรตินันท์วิมล. การศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลและรับผลของแบบการ เรียนของนักศึกษา
พยาบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- พรชูลี อาชาวำรุง. "จิตวิทยาการเรียนรูของผู้ เรียนระดับอุดมศึกษา," ใน นิสิตนักศึกษา
หลักการ แนวปฏิบัติและปัญหา. หน้า 217. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2527.

* พวงรัตน์ ทวีรัตน์. ลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.

ยุวดี ภาชา. สัมพันธภาพระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีสุดท้าย มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. สถิติวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

_____. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพรจำกัด, 2531.

ลักษณี่ มีนะนันท์ และรุจิเรศ ธนุรักษ์. การศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลโรงพยาบาล รามาธิบดี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล, 2528. อัดสำเนา.

วรรณวิภา ทองงอก. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนการสอนของนิสิตฝึกสอน วิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก. ปริญญาโท คศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

วาร์ณี ธนราพิช. "การพัฒนาบุคลิกภาพ," การศึกษา กทม. 14:6 ; มีนาคม 2534.

วิจิต หล่อจิระชุนทร์กุล. เทคนิคการพยากรณ์เชิงสถิติ. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, 2524.

วิมลพร พันธุมนตรี. การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญตามรูปแบบของ กอร์ดอน. ปริญญาโท คศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

วิญญา วิศาลาภรณ์. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ปริญญาโท คศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. "การอุดมศึกษา," การเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

สมคิด ไชยยันบุรณ์. การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพบางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการ เรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2510. อัดสำเนา.

สุนันท์ โกศลสุข. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์นามวงกุฎราชวิทยาลัย, 2524.

โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.

อัจฉรา ธรรมาภรณ์. "แบบการเรียนรู้ : องค์ประกอบช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้

การสอน," ศึกษาศาสตร์. 4(10) : 31-39; ตุลาคม 2530.

อุไรรัตน์ ศรีสาย. ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

ระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์

ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

อนันต์ ศรีโสภา. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

Alport, Gordon W. Pattern and Growth in Personality. New York : Holt, Rinehart and Winner, 1961.

Anastasi, Anne. Personality Development. New York : McGraw-Hill Book Company, 1968.

Badenock, Stowe Neal. "Personality Type, Learning Style Preference, and Strategies for Delivering Training to a Select Group of Store Managers," Dissertation Abstracts International. 47 : 10A; 1986.

Bandt, Philip L., Naomi Meara and Lyte D. Schmidt. A Time to Learn: A Guide to Academic and Personal Effectiveness. New York : Holt, Rinehart and Winston Inc., 1974.

Belkin, Gary S. and Ruth H. Skydeel. Foundations of Psychology. Dodton : Houghton Mifflin, 1979.

Canfield, A.A. and J.C. Lafferty. Learning Styles Inventory. Detroit : Humanics Media (Liberty Drawer), 1970.

Chaplin, William F. and Buckner E. Kathryn. "Self-Ratings of Personality A Naturalistic Comparison," Journal of Personality. 3(56) : 509-530; September, 1988.

Coker, Linda Sue Chapman. "An Investigation of Cognitive Learning Styles in the Nurse Learner," Dissertation Abstracts International. 44 : 2373 - A; February, 1984.

- Hilgard, Ernest R. and Richard G. Atkinson. Introduction to Psychology. 2d ed. New York : Harcourt, Brace and World, Inc., 1967.
- Hill, Joseph E. and others. Personalized Education Programe Utilizing Cognitive Styles Mapping. Bloomfield Hills Mick : Oakland Community College, 1971.
- Hinkle, Karen S. "An Investigation of the Relationships Among Learning Style Preferences, Personality Types, and Mathematics of College Students, Dissertation Abstracts International. 47 : 07A; 1986.
- Hockersmith, Peggy Eastridge "A Study of Relationships Among Personality, Learning and Thinking Variables of Student Teachers at Shippensburg University," Dissertation-Abstracts International. 47 : 08A; 1986.
- Hunt, David E. "Learning Styte and the Interdependence of Practice and Theory," Phi Delta Kappan. 9 : 647; May, 1981.
- Keefe, James W. "Learning Style," National Association of Secondary School Principals. 68 : 59-63; February, 1984.
- Kemp, Jerrold E. The Instruction Design Process. New York : Harper & Row, Pulishers, Inc., 1985.
- Kerlinger, Fred N. and Elazar J. Pedhazur. Multiple Regression in Behavioral Research. New York : Holt Rinechart and Winston, Inc., 1973.
- Kimmel, P.B. "Characteristics of Student Teachers as Correkates of Success in Student Teaching," Dissertation Abstracts. 10 : 5765-576; April, 1965.
- Kleinmuntzs, Benjamin, Personality Measurement and Introduction. Illinois : Dorsey Press, 1967.
- Kolb, David A. "Disciplinary Liguiry Norms and Student Learning Styles: Diverse Pathways for Growth," The Modern American College. San Francisco : Jossey-Bass, 1981.
- Kolb, David A. and others. Organizations Psychology Readings on Human Behavior in Organization. 4th ed. Prentice Hall, Inc., Englewood Cliffs : New York, 1984.
- Kozma, Robert B. Lawrence W. Belle and George W. Williams. Instructional Techniques in Higher Educational. Englewood Cliffs, New Jersey : Educational Technology, 1979.
- Maddox, Harry. How to Study. London : Co- & Wyman Ltd., 1963.
- Mann, Richard D. and others. The College Classroom : Conflict Change and Learning. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1967.
- Mc. Cannell, J.V. Understanding Human Behavior. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1974.

- Davis, Martha Ann. "An Investigation of The Relationship of Personality Types and Learning Style Preference of High School Student (Myers-Briggs Type Indicator Inventory)," Dissertation Abstracts International. 46 : 06A; 1985.
- Diener, Charles L. "Similarities and Differences between Over-Achieving and Under-Achieving Students," Personal and Guidance Journal. 38 : 396-400; January, 1970.
- Digman, John M. "Five Robust Trait Dimensions : Development, Stability and Utility," Journal of Personality. Duke University. 2(57) : 195-214; June, 1989.
- Dunn, Kenneth and Rita, Dunn. Situational Leadership for Principals. Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliff. N.J., 1983.
- Dunn, Rita. and others. "Learning Style Researchers Define Differences Differently," Educational Leadership. 38 : 372-375; February, 1981.
- Dunn, Rita "Learning Style: State of the Science," Theory Into Practice. 23 : 10-19; Winter, 1984.
- Edward, A.L. Techniques of Attitude scale Construction. New York : Appleton-Century-Crafts, 1957.
- Entwistle, N. and Dorothy. "Relationship Between Personality Study Method and Academic Performance," The British Journal of Educational Psychology. 40 : 132-143; June, 1979.
- Eysenck, Han J. The Structure of Human Personality. London : Methuen Co., Ltd., 1970.
- Eysenck, H.J. "Personality in Primary School Children Part I," The British Journal of Education Psychology. 38 : 109-112, 1969.
- Flaherty, Harrison G. and Eileen, Reutzel. "Personality Traits of High and Low Achievers in College," The Journal of Educational Research. 58 : 409-410; 1965.
- Garvey M. and others. "An Assessment of Learning Styles Among Pharmacy Students," American Journal of Pharmaceutical Education. 48 : 134-140; Summer, 1984.
- Gregorce, Anthony F. "Learning and Teaching Styles: Potent Forces Behind Them," Educational Leadership. 36 : 234-236; 1979.
- Gordon, Leonard V. Manual (of) Gordon Personal Profile. New York : Test Department of Harcourt, Brace and World, 1963.
- Gough, Harrison G. "A Cross Cultural Study of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology. 48 : 191; 1964.
- Hall, Calvin S. and Gardner, Lindzey. Theory of Personality. New York : John Wiley & Sona Inc., 1978.

- McFadden, Ellen Ann. "Clinical Decision-Making and its Relationship to Learning Style and Personality Type," Dissertation Abstracts International. 48 : 01A; 1986.
- Morrison A. and McIntyre D. Teacher and Teaching. Great Britain : Penguin Book Ltd., 1968.
- Morris C.G. Psychology. 3rd ed. New York : Printice-Hall, Inc., 1979.
- Page, Gerry, J.B. Thomas and A.R. Marchall, International Dictionary of Education. New York : The Anchor Press Ltd., 1977.
- Petty, Marcia Lou. "A Profile of College Student Leaders Relating Personality Types, Learning Styles, And Leadership Approaches," Dissertation Abstracts International. 46 : 12A; 1985.
- Rezler, Angas G. and Rezmovic Victor. "The Learning Preference Inventory," Journal of Allied Health. 28-34; February, 1981.
- Rowntree, Derek. A Dictionary of Education. London : Haper and Row, 1981.
- Samuel, William. Personality : Searching for the Sources of Human Behavior. New York : McGraw-Hill, 1981.
- Smith, L.H. Learning Styles: Measurement and Education Significance. Unpublished Ph.D. Dissertation, University of Connecticut, 1976.
- Smith, Linda H. and Renzulli, Joseph S. "Learning Style Preferences: A Practical For Classroom Teachers," Theory into Practice. 23 : 44-50; Winter, 1984.
- Stone, Howard L. "Preferred Learning Styles Index," Data Gathering Instruments for Evaluating Education Programs and Teaching Effectiveness. University of Wisconsin, Madison, 1979.
- Susan, Clark-Thaler. "The Relationship of the Knowledge of Study Perceived Learning Style Preference, and Study Habit and Attitudes to Achievement of College Freshmen in a small, Urban University," Dissertation Abstract International. 43 : 872-A; October, 1987.
- Toth, Linda. S. "Creativity, Laterality, Learning Styles, and Achievement," Dissertation Abstract International. 48 : 349-350 A; August, 1987.
- Whitla, Dean K. Research in College Admissions in Ralph W. Tyler. Education Evaluation : New Roles, New means. National Society for the Study of Education, 1969.
- Wolfe, Donald M. and David A. Kolb. "Career Development, Personal Growth, and Experient Learning," Reading in: Organizational Psychology. Englewood Cliffs, New Jerrsey : Prentic-Hall, 1984.

Yusoff, Ismail. "A Study of the Relationships between Achievement Motivation and Learning Styles of a Group of Malasian Students Attending Northern Illinois University," Dissertation Abstracts International. 43 : 2304-A; January, 1983.

ภาคผนวก

แบบวัดฉบับที่ 1

คำชี้แจง

1.แบบวัดฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไป ฉะนั้นจึงไม่มีถูกหรือผิด ขอให้ท่านตอบโดยคำนึงถึงความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไปให้ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด

2.แบบวัดฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

ตอนที่ 2 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ ถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไป มีจำนวน 50 ข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ หรือเติมข้อความ
ลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. รหัสประจำตัวนิสิตนักศึกษาคือ.....

3. สถาบันที่ท่านกำลังศึกษา

☐

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

☐

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

☐

มหาวิทยาลัยศิลปากร

☐

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

คำชี้แจง แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญนี้ จะมีข้อความที่เกี่ยวกับ ความรู้สึก
ความคิดเห็น และ ลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไป ทั้งหมด 50 ข้อ
ให้ท่านพิจารณาประเมิน ความรู้สึก ความคิดเห็น และ ลักษณะพฤติกรรม ของ
ท่านโดยทั่ว ๆ ไป ตามสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย
✓ ลงในช่องว่างทางขวามือตามเงื่อนไขต่อไปนี้

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 5 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น มากที่สุด

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 4 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น มาก

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 3 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น ปานกลาง

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 2 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น น้อย

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 1 ถ้าท่านมี ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือ ลักษณะพฤติกรรม
สอดคล้องกับข้อความนั้น น้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
1.	ข้าพเจ้าชอบแสวงหาเพื่อนใหม่อยู่เสมอ					
2.	ข้าพเจ้าให้ความสำคัญเคารพ เชื้อพ้องผู้อาวุโส					
3.	ข้าพเจ้า เป็นคนที่ไม่รักษาเวลา					
4.	เมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจทำสิ่งใดแล้วจะไม่เปลี่ยนแปลง					
5.	ข้าพเจ้าชอบวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล					
6.	ข้าพเจ้ามีมนุษยสัมพันธ์ดี					
7.	ข้าพเจ้ายอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่น					
8.	ข้าพเจ้ากระทำตามคำพูดเสมอ					
9.	ข้าพเจ้า เป็นคนที่อารมณ์เสียง่าย					
10.	ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้					
11.	ข้าพเจ้าชอบการสมาคมกับบุคคลอื่น					
12.	ข้าพเจ้าให้ความสำคัญนอกเหนือใจผู้อื่น					
13.	ข้าพเจ้าไม่กระทำในสิ่งที่ทำให้ตนเองเสื่อมเสีย					
14.	ข้าพเจ้ามีความคิดฟุ้งซ่านในเรื่องต่าง ๆ					
15.	ข้าพเจ้าสามารถคิดวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้ดี					
16.	ข้าพเจ้ามีความคล่องตัวในการเข้าสังคมเสมอ					
17.	ข้าพเจ้าพูดจาไพเราะอ่อนหวาน เวลาเข้าสมาคม					
18.	ข้าพเจ้า เป็นที่ไว้วางใจของบุคคลอื่น					
19.	ข้าพเจ้าใช้ความคิดไตร่ตรองก่อนทำงานทุกครั้ง					
20.	ข้าพเจ้าชอบดัดแปลงแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์					
21.	ข้าพเจ้าชอบปลีกตัวออกจากสังคม					

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
22.	ข้าพเจ้าเป็นคนมีมารยาทดี.....					
23.	ข้าพเจ้ากระทำตามหน้าที่ด้วยความรอบคอบ และระมัดระวัง.....					
24.	ข้าพเจ้าเก็บความรู้สึกได้ดี.....					
25.	ข้าพเจ้าเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยความรวดเร็ว.....					
26.	ข้าพเจ้าให้ความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เพื่อนจัดขึ้น.....					
27.	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับฟังความทุกข์ของผู้อื่น.....					
28.	ข้าพเจ้าปล่อยปละละเลยงานในหน้าที่ของตน.....					
29.	ข้าพเจ้าไม่มีใครจะมีสมาธิในการทำงาน.....					
30.	ข้าพเจ้าชอบคิด และทำในสิ่งใหม่ ๆ.....					
31.	ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีนิสัยสนทนากับคนอื่นได้ง่าย.....					
32.	ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือบุคคลอื่น.....					
33.	ข้าพเจ้าให้ความเสมอภาคในการทำงานต่อบุคคลทุกคน.....					
34.	ข้าพเจ้ามีอารมณ์ค่อนข้างอ่อนไหว.....					
35.	ข้าพเจ้าชอบคิดวางแผนทำงานอย่างมีขั้นตอน.....					
36.	ข้าพเจ้าชอบทำงานร่วมกับบุคคลอื่น.....					
37.	ข้าพเจ้ามีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น.....					
38.	ข้าพเจ้ามีความซื่อสัตย์สุจริตกับทุกคน.....					
39.	ข้าพเจ้ามีอารมณ์คล้อยตามผู้อื่นโดยง่าย.....					
40.	ข้าพเจ้าชอบทำในสิ่งที่ท้าทายความสามารถ.....					
41.	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ โดยปราศจากความหวาดกลัว.....					
42.	ข้าพเจ้ามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนรอบข้าง.....					

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
43.	ข้าพเจ้าประมาณเส้นเลื่อในการทำงาน.....					
44.	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้.....					
45.	ข้าพเจ้าชอบแสวงหาความรู้แปลก ๆ ใหม่ ๆ.....					
46.	ข้าพเจ้าไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าสาธารณะชน.....					
47.	ข้าพเจ้ามีความเกรงอกเกรงใจผู้อื่น.....					
48.	ข้าพเจ้ากระทำตามหลักการ และกฎเกณฑ์ที่วางไว้อย่างมีระเบียบแบบแผน.....					
49.	ข้าพเจ้าให้ผู้อื่นเป็นผู้ตัดสินใจ.....					
50.	ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะทำสิ่งต่าง ๆ.....					

แบบวัดฉบับที่ 2

คำชี้แจง

- 1.แบบวัดฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะการปฏิบัติที่ท่านมีต่อการเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ฉะนั้นจึงไม่มีถูกหรือผิด ขอให้ท่านตอบโดยคำนึงถึงความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะการปฏิบัติที่ท่านมีต่อการเรียนโดยทั่ว ๆ ไป ให้ตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด
- 2.แบบวัดฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิต
 - ตอนที่ 2 แบบวัดแบบการเรียน ถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น และลักษณะการปฏิบัติที่ท่านมีต่อการเรียนโดยทั่ว ๆ ไป มีจำนวน 50 ข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง 1.ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ หรือเติมข้อความ
ลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. รหัสประจำตัวนิสิตนักศึกษาคือ.....

3. สถาบันที่ท่านกำลังศึกษา

☐

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

☐

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

☐

มหาวิทยาลัยศิลปากร

☐

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบวัดแบบการเขียน

คำชี้แจง แบบวัดแบบการเขียนนี้ จะมีข้อความที่เกี่ยวกับ ความรู้สึก ความคิดเห็น และ ลักษณะพฤติกรรมของท่านโดยทั่ว ๆ ไป ทั้งหมด 50 ข้อ ำให้ท่านพิจารณา ประเมินความรู้สึก ความคิดเห็น และ ลักษณะการปฏิบัติของท่านโดยทั่ว ๆ ไป ตามสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือตามเงื่อนไขต่อไปนี้

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 5 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นมากที่สุด

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 4 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นมาก

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 3 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นปานกลาง

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 2 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นน้อย

ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 1 ถ้าท่านมีความรู้สึก ความคิดเห็น หรือลักษณะการปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
1.	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ต่างคนต่างใช้ความคิดของตนเอง.....					
2.	ในการเรียนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือตามที่อาจารย์สั่งหรือกำหนดไว้เท่านั้น.....					
3.	ข้าพเจ้าชอบอาจารย์ที่ไม่เรียกร้องให้ข้าพเจ้าตอบคำถาม.....					
4.	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกัน.....					
5.	เมื่อมีกิจกรรมกลุ่มข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ดีกว่าเพื่อน.....					
6.	ในการค้นคว้าหาความรู้ ข้าพเจ้าจะค้นคว้าด้วยตนเองให้มาก.....					
7.	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมการเรียนที่มีอาจารย์เป็นผู้แนะนำอยู่ตลอดเวลา.....					
8.	ในการเรียนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าดูหนังสือก่อนสอบก็เพียงพอ.....					
9.	ข้าพเจ้าคิดว่าชั้นเรียนควรเป็นแหล่งทำกิจกรรมร่วมกัน.....					
10.	ถ้าข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมประกอบการเรียน ข้าพเจ้าจะทำในส่วนที่รับผิดชอบให้เร็วกว่าคนอื่น.....					
11.	ถ้าข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมประกอบการเรียนในชั้น ข้าพเจ้าจะจัดตามวิธีการของตนเอง.....					
12.	ข้าพเจ้าชอบที่จะหาความรู้จากอาจารย์ และเพื่อนผู้รู้.....					
13.	ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาวิชาตอนใดข้าพเจ้าก็จะลืมเสีย.....					
14.	ข้าพเจ้าคิดว่าชั้นเรียนควรเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนความคิดเห็น.....					
15.	ข้าพเจ้าชอบการเรียนที่มีการแข่งขันกับนิสิตคนอื่น ๆ ในการสอบให้ได้คะแนนดี....					
16.	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำรายงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าจะวางแผนทำโดยศึกษาด้วยตนเอง.....					
17.	ก่อนจะลงมือทำงานที่ได้รับมอบหมาย ข้าพเจ้าพยายามที่จะให้อาจารย์เห็นชอบเสียก่อน.....					

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
18.	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย.....					
19.	เมื่อมีการทำกิจกรรมกลุ่มข้าพเจ้าจะให้ความร่วมมือเต็มที่.....					
20.	ข้าพเจ้าตั้งความหวังในการเรียนไว้ว่าจะต้องมีความสามารถสูงกว่าคนอื่น ๗.....					
21.	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์กำหนดว่าต้องเรียนอะไรบ้าง.....					
22.	ข้าพเจ้าต้องการเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มีความสามารถสูง และยินดีช่วยเหลือเพื่อน ๗.....					
23.	ในการฟังบรรยายข้าพเจ้าจะนั่งด้านหน้าเมื่อไม่มีบริเวณอื่นว่าง.....					
24.	ข้าพเจ้าคิดว่าการติวการบ้านให้เพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาดีขึ้น.....					
25.	เมื่ออาจารย์ให้ทำรายงานเดี่ยว ข้าพเจ้าจะทำให้มีคุณภาพและปริมาณมากกว่าเพื่อน.....					
26.	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาตอนใด ข้าพเจ้าจะหาหนังสืออ่านเพิ่มเติมด้วยตนเอง.....					
27.	ในการเรียนข้าพเจ้าชอบที่จะจดงาน หรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญที่อาจารย์เน้น.....					
28.	ขณะอยู่มหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าไม่ค่อยเข้าชั้นเรียน.....					
29.	ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามเนื้อหาวิชาที่เรียน.....					
30.	ข้าพเจ้าชอบที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีความสามารถเหนือคนอื่น.....					
31.	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ต้องวางแผนทำด้วยตนเองคนเดียว.....					
32.	ถ้าข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมประกอบการเรียน ข้าพเจ้าจะทำตามวิธีการที่อาจารย์เสนอแนะ.....					
33.	ข้าพเจ้าจะทำการบ้าน หรืองานที่อาจารย์มอบหมายเมื่อใกล้เวลาส่ง.....					
34.	วิธีการหาความรู้ที่ข้าพเจ้าใช้เป็นประจำ คือการมีส่วนร่วมในการเรียนในห้องเรียน.....					
35.	ข้าพเจ้าจะทำทุกวิธีที่จะทำให้ตนเองเป็นเลิศทางวิชาการ.....					
36.	เมื่ออาจารย์ให้ทำรายงานเดี่ยว ข้าพเจ้าจะใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ในการทำรายงานชิ้นนั้น.....					

ข้อที่	ข้อความ	5	4	3	2	1
37.	ข้าพเจ้าชอบการเรียนการสอนที่อาจารย์ เป็นผู้กำหนดแนวทางให้.....					
38.	ข้าพเจ้าไม่ค่อยสนใจค้นคว้าทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน.....					
39.	ข้าพเจ้าชอบการทำงานที่ต้องร่วมมือกันวางแผน และรับผิดชอบร่วมกันหลายคน....					
40.	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขัน เพื่อชัยชนะ.....					
41.	ข้าพเจ้าชอบสภาพการเรียนที่ให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ และประสบการณ์ตาม ลำพัง.....					
42.	ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ควรเป็นผู้ให้ความรู้แก่เราในทุกเรื่อง.....					
43.	ข้าพเจ้าใช้เวลาในการเอาใจใส่การเรียนน้อยมาก.....					
44.	เมื่อมีเพื่อนชวนไปฟังบรรยายพิเศษ ข้าพเจ้าจะไปร่วมฟัง เพื่อจะได้แลกเปลี่ยน ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน.....					
45.	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจมากถ้าสามารถตอบปัญหา หรือคำถามได้ดีกว่าเพื่อน.....					
46.	ในการเรียนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าชอบที่จะศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองเสมอ.....					
47.	ถ้าข้าพเจ้า เข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าคิดที่จะทำงานที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา เฉพาะที่อยู่ในตำรา และคำบรรยายของอาจารย์.....					
48.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นความจำใจที่จะต้องเข้าชั้นเรียนมากกว่าเป็นความต้องการ....					
49.	การเรียนที่ดีควรมีการถกเถียงปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนกับเพื่อน.....					
50.	ข้าพเจ้าชอบให้เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนรู้ว่าคุณประสบความสำเร็จในการเรียน.....					

แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง แบบสำรวจพฤติกรรมนี้ใช้สำหรับสำรวจลักษณะนิสัย ลักษณะการปฏิบัติ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของนิสิตนักศึกษาที่แสดงออก โดยให้นิสิตนักศึกษาใส่ชื่อเพื่อนร่วมชั้นที่มีลักษณะนิสัย ลักษณะการปฏิบัติ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับคุณลักษณะของแบบการเรียนรู้ หรือองค์ประกอบของบุคลิกภาพนั้น ๆ มากที่สุดตามลำดับความสอดคล้องเพียง 3 ชื่อ ลงในช่องว่างทางขวามือในแต่ละแบบการเรียนรู้ หรือ องค์ประกอบของบุคลิกภาพนั้น ๆ

แบบการเรียนรู้ หรือองค์ประกอบของบุคลิกภาพ / คุณลักษณะ	ชื่อเพื่อนนิสิตนักศึกษาชั้นมัธยม ที่มี ลักษณะนิสัย ลักษณะการปฏิบัติ หรือ พฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับ คุณลักษณะนั้น ๆ
1. <u>แบบการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)</u> หมายถึง การแสดงลักษณะการ ปฏิบัติของผู้เรียน แบบที่ชอบที่จะคิดและทำเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง แต่จะฟังความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนด้วย เขาตั้งใจศึกษาเรียนรู้ เนื้อหาที่ตนเองรู้สึกที่สำคัญ และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	1.)..... 2.)..... 3.).....
2. <u>แบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)</u> หมายถึง การแสดงลักษณะการ ปฏิบัติของผู้เรียน แบบที่มีความอยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ หรือกำหนดให้เรียน ผู้เรียนจะเห็น อาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเป็นแหล่งโครงสร้างทางความรู้	1.)..... 2.)..... 3.).....
3. <u>แบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)</u> หมายถึง การแสดงลักษณะ การปฏิบัติของผู้เรียน แบบที่ไม่สนใจเนื้อหาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มี ส่วนร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ และอาจารย์ในชั้นเรียน ทักษะของผู้เรียนแบบ นี้จะมองเห็นว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ	1.)..... 2.)..... 3.).....
4. <u>แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)</u> หมายถึง การแสดงลักษณะ การปฏิบัติของผู้เรียน ที่มีความรู้สึกว่าเขาสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดโดย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้เรียนแบบนี้จะร่วมมือกับอาจารย์ เพื่อน ๆ และชอบที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้เรียนแบบนี้จะคิดว่าควรมีส่วนร่วมกันใน กิจกรรมของชั้นเรียน เห็นชั้นเรียนเป็นสถานที่สำหรับสังคม-ปฏิสัมพันธ์ (Social Interaction) เช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา	1.)..... 2.)..... 3.).....

แบบการเรียนรู้ หรือองค์ประกอบของบุคลิกภาพ / คุณลักษณะ	ชื่อเพื่อนนิสิตนักศึกษาพร้อมชั้น ที่มี ลักษณะนิสัย ลักษณะการปฏิบัติ หรือ พฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับ คุณลักษณะนั้น ๆ
5. <u>แบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน</u> (Competitive) หมายถึง การแสดงลักษณะ การปฏิบัติของผู้เรียนแบบที่ผู้เรียน แสดงเพื่อเอาชนะเพื่อนด้วยกัน โดย พยายามที่จะทำอะไร ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ เพื่อรางวัลในชั้นเรียน เช่น คำชมของอาจารย์ ความสนใจของอาจารย์ หรือเกรดของอาจารย์ เขา มองห้องเรียนเป็นสนามแข่งขันที่จะต้องมีแพ้ - ชนะ และผู้เรียนแบบนี้ มีความรู้สึกว่าจะต้องชนะเสมอ	1.)..... 2.)..... 3.).....
6. <u>การแสดงตัว</u> (Extraversion) หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของบุคคล ที่มีความกระตือรือร้นในชีวิต และสิ่งรอบตัว ชอบการผจญภัย ชอบออก สังคม เปิดเผย ช่างพูด ตรงไปตรงมา	1.)..... 2.)..... 3.).....
7. <u>ความสุภาพอ่อนโยน</u> (Agreeableness) หมายถึง การแสดงลักษณะ พฤติกรรมของบุคคลที่เอนเอียงไปสู่การยอมรับ การเชื่อฟังผู้อื่น ว่างนอน สอนง่าย สุภาพเรียบร้อย เป็นมิตรและให้ความร่วมมือกับคนอื่น ให้ความ อบอุ่น และมีกิริยาท่าทางอ่อนโยน	1.)..... 2.)..... 3.).....
8. <u>ความซื่อตรงต่อหน้าที่</u> (Conscientiousness) หมายถึง การแสดง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ มีความยุติธรรม เชื่อถือไว้ วางใจได้ และเป็นที่พึ่งพาได้	1.)..... 2.)..... 3.).....

แบบการเรียน หรือองค์ประกอบของบุคลิกลักษณะ / คุณลักษณะ	ชื่อเพื่อนนิสิตนักศึกษาร่วมชั้น ที่มี ลักษณะนิสัย ลักษณะการปฏิบัติ หรือ พฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับ คุณลักษณะนั้น ๆ
9. <u>ความมั่นคงทางอารมณ์</u> (Emotional Stability) หมายถึง การแสดง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีความสม่ำเสมอทางอารมณ์ สุขุมเยือกเย็น มั่นคง ไม่หวั่นไหวง่ายหนักแน่น มีอารมณ์เย็น	1.)..... 2.)..... 3.).....
10. <u>สติปัญญา</u> (Intellect) หมายถึง การแสดงลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่ มีความเฉลียวฉลาด มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มองการณ์ไกล และยอม รับฟังเหตุผล	1.)..... 2.)..... 3.).....

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญ

ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	5.1480	26	6.4050
2	4.9917	27	6.2910
3	4.5583	28	5.2129
4	6.5320	29	5.2156
5	5.8239	30	5.8069
6	6.0401	31	6.8649
7	5.5328	32	4.8935
8	5.5282	33	5.0724
9	6.0912	34	5.3592
10	6.8214	35	6.7090
11	5.2285	36	7.6597
12	10.4652	37	5.4611
13	4.6824	38	5.3556
14	5.6642	39	5.8186
15	6.0609	40	9.8995
16	5.3351	41	4.6823
17	7.2525	42	5.5629
18	6.4096	43	4.5626
19	5.4855	44	5.6315
20	5.9249	45	7.3465

ตาราง (ต่อ)

ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
21	5.3666	46	6.0000
22	4.9603	47	9.4002
23	7.6681	48	4.8803
24	5.3099	49	8.3349
25	5.8391	50	8.0829

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบวัดแบบการเรียน

ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	4.1603	26	4.4752
2	5.0234	27	4.2364
3	4.4481	28	5.6592
4	9.6862	29	6.6188
5	6.2541	30	8.1150
6	4.6824	31	6.5069
7	4.0513	32	3.6596
8	7.4710	33	5.1255
9	5.6627	34	4.8113
10	5.7458	35	5.7961
11	7.2463	36	5.8119
12	4.7092	37	5.4181
13	6.9644	38	9.6987
14	10.2514	39	4.5491
15	7.6364	40	6.2826
16	6.5591	41	4.2452
17	5.8537	42	5.8096
18	5.1895	43	6.3689
19	6.7587	44	4.9961
20	7.5262	45	4.9803

ตาราง (ต่อ)

ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ชื่อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
21	7.7045	46	4.7002
22	3.7819	47	4.1358
23	6.7140	48	7.1554
24	4.9807	49	5.6607
25	5.6902	50	6.8894

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ.ดร.ส.วาสนา ประवालพฤษ์ ภาควิชาวัฒนและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. รศ.นิภา ศรีไพโรจน์ ภาควิชาวัฒนและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. รศ.วิชุดา วิศาลาภรณ์ ภาควิชาวัฒนและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. ผศ.ดร.สุนันท์ สลโกสุม สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
5. อาจารย์ณฤมล สุขปรีดี สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสรินทร์ ฉายแก้ว

เกิดวันที่ 13 เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2504

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 207 หมู่ 5 ซอยธีระบัณฑิต ตำบลบ้านสวน
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน วิทยากร 4 (คณิตศาสตร์) ฝ่ายวิชาการทั่วไป

สถานที่ทำงานปัจจุบัน ศูนย์ฝึกพาณิชย์นาวี อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10270
โทร. 3847421-5

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2526 กศ.บ. (คณิตศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

พ.ศ.2535 กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

A STUDY OF THE RELATIONSHIPS BETWEEN THE BIG FIVE-FACTOR
PERSONALITY, LEARNING STYLE AND ACHIEVEMENT OF STUDENTS IN
THE FACULTIES OF EDUCATION IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

ROSCHARIN CHAIKEAW

Presented in Partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University

May 1993

The purpose of the research was to study relationship between five-factor personality, learning styles and academic achievement. And, also to find out the effect of personality and learning style on academic achievement of students in the faculty of Education in Bangkok Metropolitan.

The sampling of 291 senior students was drawn by Stratified Random Sampling. They all registered in the first semester of academic year 1992, in the faculty of Education, in universities located in Bangkok. The instruments for data collections composed of 2 tests; the five-factor personality test and the learning style test. The personality was divided into five factors, Extraversion, Agreeableness, Conscientiousness, Emotional Stability and Intellect. While the latter was split into 5 types, Independent, Dependent, Avoidance, Cooperative and Competitive.

The findings concluded that the five-factor personality and the learning styles were significantly related to academic achievement at .05 level of significance. The multiple correlation coefficient equaled to .2793. Moreover, independent variables which effected on academic achievement were personalities of Extraversion and Agreeableness. It was revealed multiple correlation coefficient of 0.1959, and, therefore their had an influences on academic achievement of students at 3.84% .